

சித்ரா வாசகம்

ஐந்தாம் படிவம்

சிறப்புப் பகுதி

ஆசிரியர்கள்:

K. S. நாகராசன், M.A.,

விரிவுரையாளர், ஜெயின் கல்லூரி, சென்னை.

&

ஆபிரகாம் அருளப்பன், B.A.,

தமிழ்த்துறைத் தலைவர், அர்ச். சேவியர் கல்லூரி,
பாளையங்கோட்டை.

சித்ரா பதிப்பகம்

. ஸ்ரீவைகுண்டம்

பதிப்புரிமை]

[விலை அனா 12

முதற் பதிப்பு 1964

Printed at the B. N. Press, Mount Road, Madras.

முன்னுரை

இப் பாடநூல் ஐந்தாம் படிவம்—சிறப்புப் பகுதிக்கு உரியது. அண்மையில் கல்வித் துறையினர் வெளியிட்ட பாடத்திட்டத்தை ஒட்டி இந்நூல் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது.

சிறப்புப் பகுதியில் 200 வரிகளைக் கொண்ட செய்யுட் பகுதியும், 20 முதல் 30 பக்கங்களைக் கொண்ட உரைநடைப் பகுதியும் வேண்டும் என்று பாடத் திட்டம் விதித்துள்ளது. ஆனால், இங்கு அவ்வளவிற்கு மேலும் பாடங்கள் தரப்பட்டுள்ளன. ஆகவே, பயிலும் மாணவர் தம் மன நிலைமைக்கும், ஆசிரியர் தம் விருப்பத்திற்கும் ஏற்றவாறு வேண்டிய பாடங்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ள இந்நூல் இடமளிக்கிறது.

ஒவ்வொரு செய்யுட் பாடத்தின் தொடக்கத்திலும் ஆசிரியர், நூல் ஆகியவை பற்றிய குறிப்புக்கள் தரப்பட்டுள்ளன. செய்யுட் பகுதியின் சுற்றில் அருஞ்சொற்பொருள் தரப்பட்டுள்ளது. இவை மாணவர்க்குப் பெரிதும் பயன்படும் என்று நம்புகிறோம்.

தமிழைச் சிறப்பாகப் பயிலும் மாணவர்க்கு இந்நூல் உரியது. ஆதலின் பேரறிஞர் பலர் எழுதிய இலக்கியக் கட்டுரைகளே பெரும்பாலும் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றைப் படிக்கும் மாணவர் தமிழறிவு பெறுவதுடன், தமிழ் இன்பம் நுகரவும் இயலும். அதற்கு வேண்டிய முயற்சியில் மாணவரை ஊக்குவிக்குமாறு தமிழாசிரியப் பெருமக்களைப் பெரிதும் வேண்டுகிறோம்.

தத்தம் பாடல்களையும் உரைநடைப் பாடங்களையும் இந்நூலில் சேர்த்துக் கொள்ள இசைவு தந்துதவிய பெரியோர் அனைவர்க்கும் எமது நன்றி உரியது.

ஆசிரியர்கள்.

உள்ளுறை

செய்யுள்

எண்	பொருள்	பக்கம்
I	வாழ்த்துப் பகுதி	
	1. முருகவேள்	... 1
	2. திருமால்	... 2
II.	அறவுரைப் பகுதி	
	1. திருக்குறள்	... 3
	2. சிலப்பதிகாரம்	... 5
III.	கதைப் பகுதி	
	1. மணிமேகலை	... 6
	2. திருவிளையாடற் புராணம்	... 7
IV.	பல்கவைப் பகுதி	... 13
	குறிப்புரை	... 16

உரைநடை

1.	இளங்கீகாவடிகள் சர். ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியார்.	... 19
2.	சங்க இலக்கியங்கள் பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை.	... 26
3.	இலக்கிய விமர்சனம் பேராசிரியர். அ. சீனிவாசராகவன்.	... 33
4.	அறநெறி உணர்த்திய அறிஞர் திரு. S. V. வரதராஜ ஐயங்கார்.	... 41
5.	கவிங்கப்போர் திரு. K. S. நாகராசன்.	... 49
6.	தமிழிசை திரு. ஓமந்தூர் இராமசுவாமி ரெட்டியார்.	... 54

I. வாழ்த்துப் பகுதி

1. முருகவேள்

அருணகிரியார்

அருணகிரி நாதர் திருவண்ணாமலையிலே வாழ்ந்தவர்; சைவ மதத்தினர். இவர் சந்தம் அமைத்துப் பாடுவதில் மிக்க திறம் பெற்றவர். 'வாக்கிற்கு அருணகிரி' என்பதனால் அவருடைய வாக்கு வன்மையை அறியலாம். இவர் திருப்புகழ், கந்தரஹபூதி, கந்தர் அலங்காரம் ஆகிய நூல்களை அருளிச் செய்துள்ளார் இவர் காலம் 14-ஆம் நூற்றாண்டென்பர்.

உருவாய் அருவாய் உளதாய் இலதாய்
மருவாய் மலராய் மணியாய் ஒளியாய்
கருவாய் உயிராய் கதியாய் விதியாய்
குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே.

2. திருமால்

குலசேகராழ்வார்

குலசேகராழ்வார் சேர அரச பரம்பரையில் தோன்றியவர்; திருமாலினது பத்து அவதாரங்களில் சிறந்ததான இராமாவதாரத்தில் மிக்க ஈடுபாடு உடையவர். இவர் இயற்றியுள்ள 'பெருமாள் திருமொழி' நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் முதலாயிரத்தைச் சேர்ந்ததாகும். இவருடைய காலம் 8-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியாகும்.

எத்தனையும் வான்மறந்த காலத்தும் பைங்கூழ்கள்
மைத்தெழுந்த மாமுகிலே பார்த்திருக்கும்; மற்றவைபோல்
மெய்த்துயர்விட் டாவிடினும் வித்துவக்கோட் டம்மா! என்
சித்தமிக உன்பாலே வைப்பன் அடியேனே.

II. அறவுரைப் பகுதி

1. திருக்குறள்

திருவள்ளுவர்

திருக்குறள் என்னும் நூல் 1331 அதிகாரங்களைக் கொண்ட சிறந்ததோர் நீதி நூல். ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் பத்துக்குறள் பாக்கள் உள. உலக இலக்கியத்தில் சிறந்த ஓரிடத்தை இந்நூல் பெற்றுள்ளது. இதன் ஆசிரியர் வள்ளுவக் குடியைச் சேர்ந்தவர். அரசனது ஆணையை முரசறைந்து மக்களுக்குத் தெரிவிப்போர் அக்குடியினர். இவர் மதுரையைச் சேர்ந்தவரென்றும் மயிலையைச் சேர்ந்தவரென்றும் வேறுபட்ட கொள்கைகள் உள்ளன. இப் பெரு நூலுக்குப் பதின்மர் உரை இயற்றியுள்ளனர். அவற்றுள் பரிமேலழகர் உரையே சாலச் சிறந்ததாம். திருவள்ளுவர் கடைச் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்தவர் என்பர்.

கல்வி

உடையார்மு னில்லார்போ லேக்கற்றுங் கற்றார்
கடையரே கல்லா தவர். (1)

கல்லாமை

உளரென்னு மாத்திரைய ரல்லாற் பயவாக்
களரணையார் கல்லா தவர். (2)

கேள்வி

நுணங்கிய கேள்விய ரல்லார் வணங்கிய
வாயின ராத லரிது. (3)

அறிவுடைமை

எதிரதாக் காக்கு மறிவினார்க் கில்லை
யதிர வருவதோர் நோய். (4)

குற்றங்கடிதல்

செருக்குஞ் சினமுஞ் சிறுமையு மில்லார்
பெருக்கம் பெருமித நீர்த்து. (5)

பெரியாரைத் துணைக்கோடல் :

தம்மிற் பெரியார் தமரா வொழுஞ்சுதல்
வன்மையு ளெல்லாந் தலை. (6)

சிற்றினஞ் சேரமை

மனநல மன்னுயிர்க் காக்கு மினநல
மெல்லாப் புகழுந் தரும். (7)

தெரிந்து செயல்வகை

ஆற்றின் வருந்தா வருத்தம் பலர்நின்று
போற்றினும் பொத்துப் படும். (8)

வலியறிதல்

ஆகா றளவிட்டி தாயினுங் கேடில்லை
போகா றகலாக் கடை. (9)

காலறிதல்

ஊக்க முடையா னொடுக்கம் பொருதகர்
தாக்கற்குப் பேருந் தகைத்து. (10)

இடனறிதல்

எண்ணியா ரெண்ண மிழப்ப ரிடனறிந்து
துன்னியார் துன்னிச் செயின். (11)

தெரிந்து தெளிதல்

குடிப் பிறந்து குற்றத்தி னீங்கி வடுப்பரியும்
நாணுடையான் கட்டே தெளிவு. (12)

தெரிந்து வினையாடல்

அறிந்தாற்றிச் செய்கிற்பாற் கல்லால் வினைதான்
சிறந்தானென் றேவற்பாற் றன்று. (13)

செங்கோன்மை

குடிபுறங் காத்தோம்பிக் குற்றங் கடிதல்
வடுவன்று வேந்தன் தொழில். (14)

கொடுங் கோன்மை

வேலொடு நின்று னிடுவென் றதுபோலுங்
கோலொடு நின்று னிரவு. (15)

2. நாலடியார்

சைனமுனிவர்

நாலடியார் என்பது நான்கு அடிகளைக் கொண்ட நானூறு வெண்பாக்களாலான ஒரு நீதி நூல். இது பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்களுள் ஒன்று. சைனமுனிவர் பலர் செய்த பாடல்களின் தொகுப்பு நூலே இது. இது தோன்றிய காலம் ஆறு அல்லது ஏழாம் நூற்றாண்டு ஆகலாம்.

நன்னிலைக்கண் தன்னை நிறுப்பானும், தன்னை நிலைகலர்க்கிக் கீழிடு வானும்,—நிலையினும் மேன்மே லுயர்த்து நிறுப்பானும், தன்னைத் தலையாகச் செய்வானுந் தான். (1)

உறுபுலி யூனிரை யின்றி ஒருநாள்
சிறுதேரை பற்றியும் தின்னும்—அறிவினால்
காற்றொழில் என்று கருதற்க : கையினால்
மேற்றொழிலு மாங்கே மிகும். (2)

பெருமுத் தரையர் பெரிதுவந் தீயும்
கருணைச்சோ றூர்வர் கயவர்—கருணையைப்
பேரும் அறியார் நனிவிரும்பு தாளாண்மை
நீரும் அமிழ்தாய் விடும். (3)

ஆற்றுந் துணையும் அறிவினை உள்ளடக்கி
ஊக்கம் உரையார் உணர்வுடையார்—ஊக்கம்
உறுப்பினால் ஆராயும் ஒண்மை யுடையார்
குறிப்பிண்கீழ்ப் பட்ட துலகு. (4)

தீங்கரும் பீன்ற திரள்கால் உனையலரி
தேங்கமழ் நாற்றம் இழந்தா அங்—கோங்கும்
உயர்குடி யுட்பிறப்பின் என்னும்? பெயர்பொறிக்கும்
பேராண்மை யில்லாக் கடை. (5)

III. கதைப் பகுதி

1. கம்ப ராமாயணம்

கம்பரால் இயற்றப்பெற்ற இராம சரித்திரம் கம்பராமாயணம் என்ற பெயருடன் இலங்குகிறது. கம்பர் தஞ்சை ஜில்லாவிலுள்ள தேரமுந்தூர் என்னுமிடத்தில் உவச்சர் மரபில் தோன்றியவர். இவரை குலோத்துங்க சோழனும், திருவெண்ணைய் நல்லூரிலிருந்த சடையப்ப வள்ளலும் ஆதரித்தனர். இவரது சமயம் வைணவம். இவரது காலம் 12-ஆம் நூற்றாண்டு என்பது. இவர் இயற்றிய பிற நூல்கள் : சடகோபரந்தாதி, சிலையமுபது, ஏரெமுபது, திருக்கை வழக்கம், சரஸ்வதியந்தாதி. கீழ்வரும் பாடல்கள் யுத்தகாண்டத்தில் கும்பகருணன் வதைப்படலத்திலிருந்து தொகுக்கப்பெற்றுள்ளன.

கும்பகருணன் அறவுரை

கும்பகருணன் கூற்ற

“ஆனதோ வெஞ்சமர் ! அலகில் கற்புடைச்
சானகி துயிரினம் தவிர்ந்த தில்லையோ ?
வானமும் வையமும் வளர்ந்த வான்புகழ்
போனதோ ? புகுந்ததோ பொன்றுங் காலமே ? (1)

“கட்டிய தோசெருக் கிளர்பொற் சிதையைச்
சட்டிய தோமுனஞ் சொன்ன சொற்களால் ?
திட்டியின் விடமன்ன கற்பின் செல்வியை
விட்டிலையோ? இது விதியின் வண்ணமே ! (2)

“கல்லலாம் உலகினை, வரம்பு கட்டவுஞ்
சொல்லலாம், பெருவலி இராமன் தோள்களை
வெல்லலாம் என்பதும் சிதை மேனியைப்
புல்லலாம் என்பது போலுமா லைய ! (3)

“தையலை விட்டவன் சரணந் தாழ்ந்துநின்
மையறு தம்பியோ டளவ ளாவுதல்
உய்திறம் ; அன்றெனில், உளது வேறுமோர்
செய்திறம் உண்டது தெளிந்து கோடியால்” (4)

: இராவணன் சினத்தல்

“உறுவது தெரியவன் றுன்னைக் கூயது;
 சிறுதொழில் மனிதரைக் கோறி சென்றெனக்(கு)
 அறிவுடை அமைச்சனீ அல்லை ; அஞ்சினை ;
 வெறுவிதுன் வீரம்.”என் றிவைவி ளம்பினான் ; (5)

“மானுடர் இருவரை வணங்கி. மற்றுமக்
 கூனுடைக் குரங்கையும் கும்பிட்(டு) உய்தொழில்
 ஊனுடை உம்பிக்கும் உனக்கு மேகடன் ;
 யானது முடிக்கிலேன் ; எழுதி, போதியால்.” (6)

(இராவணன் தானே போருக்குப் புறப்பட்டான்)

அன்னது கண்டவன் தம்பி யானவன்
 பொன்னடி வணங்கி“நீ பொறுத்தி யால்”என
 வன்னெடுஞ் குலத்தை வலத்து வாங்கினான் ;
 “இன்னுமொன் றுரையுளது” என்னக் கூறினான். (7)

“வென்றிவன் வருவனென்(று) உரைக்கி லேன்விதி
 நின்றது ; பிடர்பிடித் துந்த நின்றது ;
 பொன்றுவன் ; பொன்றினாற் பொலன்கொள் தோளியை
 நன்றென நாயக! விடுதி நன்றரோ. (8)

“இந்திரன் பகைஞனும் இராமன் தம்பிகை
 மந்திர வலியினால் மடிதல் வாய்மையால்;
 தந்திரங் காற்றுறு சாம்பர்; பின்னரும்
 மந்திர முணர்ந்துனக் குறுவ தாற்றுவாய். (9)

“என்னைவென் றுளரெனின், இலங்கை காவல !
 உன்னைவென் றுயருதல் உண்மை ; ஆதலால்,
 பின்னைநின் றெண்ணுதல பிழைஅப் பெய்வனை
 தன்னைநன் களிப்பது தவத்தின் பாலதே. (10)

“இற்றைநாள் வரைமுதல் யான்முன் செய்தன
 குற்றமும் உளவெனிற் பொறுத்தி ; கொற்றவ !
 அற்றதால் முகத்தினில் விழித்தல் ; ஆரிய !
 பெற்றெனன் விடை,”எனப் பெயர்ந்து போயினான். (11)

அவ்வழி இராவணன் அனைத்து நாட்டமும்
 செவ்வழி நீரொடுங் குருதி தேக்கின ;
 எவ்வழி யோர்களும் இரங்கி ஏங்கினார் ;
 இவ்வழி அவனும்போய் வாயில் எய்தினான். (12)

2. வில்லி பாரதம் :

வில்லிபுத்தூரார்

வில்லிபுத்தூரரால் இயற்றப்பெற்ற பாரதம் 'வில்லிபாரதம்' என்று பெயர் பெற்றது. இவர் திருமுனைப்பாடி நாட்டில் சனியூரில் தோன்றியவர்; வைணவ சமயத்தினர். இவர் வரபதியாட்கொண்டான் என்ற சிற்றரசனிடம் அரசவைப் புலவராக இருந்தார். அவர் வேண்டுகோளின்படி தமிழில் பாரதத்தின் முதல் பத்துப் பருவங்களைப் பாடினார். இவர் காலம் 14-ஆம் நூற்றாண்டு ஆகும்.

கன்ன பருவம்

- அத்தவெற் பிரண்டு விற்கிடை யெனப்போ
யாதவன் சாய்தல்கண் டருளி
முத்தருக் கெல்லா மூலமாய் வேத
முதற்கொழுந் தாகிய முதல்வன்
சித்திரச் சிலைக்கை விசயனைச் "செருநீ
யொழி"கெனத் தேர்மிசை நிறுத்தி
மெய்த்தவப் படிவ வேதிய னாகி
வெயிலவன் புதல்வனை யடைந்தான். (1)
- "தாண்டிய தரங்கக் கருங்கட லுடுத்த
தரணியிற் றளர்ந்தவர் தமக்கு
வேண்டிய தருதி நீயெனக் கேட்டேன்
மேருவி னிடைத்தவம் பூண்டேன்
ஈண்டிய வறுமைப் பெருந்துய ருழந்தேன்
இயைந்ததொவ் றிக்கணத் தளிப்பாய்
தூண்டிய கவனத் துரகதத் தடந்தேர்ச்
சுடர்தரத் தோன்றிய தோன்றால்" (2)
- என்றுகொண் டந்த அந்தணன் உரைப்ப,
இருசெவிக் கமுதெனக் கேட்டு,
வென்றிகொள் விசயன் விசயவெங் கணையான்
மெய்தளர்ந் திரதமேல் விழுவோன்
நன்றென நகைத்துத் "தரத்தகு பொருணீ
நவில்"கென நான்மறை யவனும்
ஓன்றிய படிநின் புண்ணியம் அனைத்தும்
உதவு"கென் றலுமுள மகிழ்ந்தான். (3)

“ ஆவியோ நிலையிற் கலங்கிய தியாக்கை
 யகத்ததோ புறத்ததோ வறியேன்
 பாவியேன் வேண்டும் பொருளெலாம் நயக்கும்
 பக்குவந் தன்னில்வந் திலையால்
 ஓவியா தியான்செய் புண்ணிய மனை த்தும்
 உதவினேன் கொள்கநீ யுனக்குப்
 பூவில்வாழ் அயனும் நிகரலன் என்றூற்
 புண்ணியம் இதனினும் பெரிதோ !” (4)

என்னமுன் மொழிந்து கரங்குவித் திறைஞ்ச
 விறைஞ்சலர்க் கெழிலியே றனையான்
 கன்னனா யுவகைக் கருத்தினால் நோக்கிக்
 “கைப்புன லுடன்றநு” கென்ன,
 அன்னவன் இதயத் தம்பின்வாய் அம்பால்
 அளித்தலும் அங்கையால் ஏற்றான்
 முன்னமோ ரவுணன் செங்கைநீர் ஏற்று
 மூவுல கமுமுடன் கவர்ந்தோன். (5)

மல்லலந் தொடையல் நிருபனை முனிவன்
 மகிழ்ந்து “நீ வேண்டிய வரங்கள்
 சொல்லுக வுனக்குத் தருதும்” என் றுரைப்பச்
 சூரன்மா மதலையுஞ் சொல்வான் :
 “ அல்லல்வெவ் வினையால் இன்னமுற் பவமுண்
 டாயினு மேழெழு பிறப்பும்
 இல்லையென் றிரப்போர்க் கில்லையென் றுரையா
 இதயம்நீ யளித்தருள் ” என்றான். (6)

மைத்துணன் உரைத்த வாய்மைகேட் டையன்
 மனமல ருகந்துகந் தவனைக்
 கைத்தல மலரான் மார்புறத் தழுவிக்க்
 கண்மலர்க் கருணைநீ ராட்டி
 “ எத்தனை பிறவி யெடுக்கினும் அவற்றுள்
 ஈகையுஞ் செல்வமு மெய்தி
 முத்தியும் பெறுதி முடிவில்” என் றுரைத்தான்
 மூவரும் ஒருவனும் மூர்த்தி. (7)

போற்றிய கன்னன் கண்டுகண் களிப்பப்
 புணரிமொண் டெழுந்தகார் முகிலை
 மாற்றிய வடிவும் பஞ்சவா யுதமும்
 வயங்குகைத் தலங்களு மாகிக்
 கூற்றுறழ் கராவின் வாயினின் றழைத்த
 குஞ்சர ராசன்முன் அன்று
 தோற்றிய படியே தோற்றினான் முடிவுந்
 தோற்றமு மிலாதபைந் துளவோன். (8)

அமரரா னவரும் அமரயோ னிகளும்
 அமரருக் கதிபனா னவனும்
 கமலநான் முகனும் முனிவருங் கண்டு
 கனகநாண் மலர்கொடு பணிந்தார்
 " சமரமா முடையிற் றனஞ்சயன் கணையாற்
 சாய்ந்துயிர் வீடவுஞ் செங்கண்
 அமலநா ரணனைக் காணவும் பெற்றேன் "
 என்றுதன் னகமிக மகிழ்ந்தான். (9)

* தருமன்மகன் முதலான அரிய காதல்
 தம்பியரோ டமர்மலைந்து தறுகணுண்மைச்
 செருவிலென துயிரணைய தோழற் காகச்
 செஞ்சோற்றுக் கடன்கழித்தேன் தேவர்கோவுக்(கு)
 உரைபெறுநற் கவசமுங்குண் டலமும் ஈந்தேன்
 உற்றபெரு நல்வினைப் பே றுனக்கே தந்தேன்
 மருதிடைமுன் தவழ்ந்தருளுஞ் செங்கண் மாலே,
 மாதவத்தால் ஒருதமியன் வாழ்ந்த வாரே." (10)

IV. பல்சுவைப் பகுதி

1. முருகன் பிள்ளைத் தமிழ்

பகழிக் கூத்தர்

இவ்வாசிரியர் சேது நாட்டிலுள்ள சன்னாசிக் கிராமத்தில் தோன்றியவர் ; வைணவ சமயத்தினர். இவர் வயிற்று வலியால் பெரிதும் வருந்தித் திருச்செந்தில் முருகன் மீது இந்நூலைப் பாடி அந்நோய் நீங்கப் பெற்றார். இவரது காலம் புலப்படவில்லை.

பொய்யா வளமைதரும் பெருமைப்

பொருரைத் துறையில் நீராட்டிப்

பூட்டுங் கலங்கள் வகைவகையே

பூட்டி யெடுத்துப் பாலூட்டி

மெய்யா லணைத்து மறுகுதனில்

விட்டா ரவரை வெருமலுனை

வெறுக்க வேறு கடனுண்டோ ?

விரும்பிப் பரலைக் கொழித்தெடுத்துக்

கையா லிழைத்த சிற்றிலைநின்

காலா வழிக்கை கடனலகாண் ;

காப்பா னழிக்கத் தொடங்கிலெங்கள்

கவலையெவரோ டினியுரைப் போம் ?

ஐயா, உனது வழியடிமை

யடியேஞ் சிற்றி லழியேலே ;

அலைமுத் தெறியுந் திருச்செந்தூர்

அரசே ! சிற்றில் அழியேலே.

2. சகலகலாவல்லி மாலை

குமரகுருபர சுவாயிகள்

குமரகுருபரர் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள ஸ்ரீ வைகுண்டம் என்னும் ஊரிலே பிறந்தவர் ; முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்தவர் ; சைவ சமயத்தைச் சேர்ந்தவர் ; துறவியாகவே காலங்

கழித்தவர். இவர் ஐந்து வயது வரையில் ஊமையாய் இருந்து
பின், முருகன் அருளால் பாடும் வன்மை பெற்றவர் ; இவருடைய
பாடல்களைக் கேட்டுப் பரவசமடைந்த திருமலை நாயக்கன் இவ
ருக்குப் பரிசுகள் பல வழங்கினான். இவர் காசியிலே ஒரு மடம்
கட்டுவித்தார். இந்துஸ்தானி மொழியைக் கற்றுக்கொள்ளும்
பொருட்டு சரஸ்வதியை நோக்கி இந்நூலைப் பாடினார் என்று
கூறுவர். இவர் இயற்றிய பிற நூல்கள் :—நீதிநெறி விளக்கம்,
மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ், பற்பல பிரபந்தங்கள்
முதலியன.

வெண்டா மரைக்கன்றி நிற்பதம் தாங்க என்

வெள்ளையுள்ளத்

தண்டாமறைக்குத் தகாது கொலோ ?

சகமேழு மளித்து

உண்டான் உறங்க, ஒழித்தான், பித்தாக

உண்டாக்கும் வண்ணம்

கண்டான் சுவைகொள் கரும்பே !

சகல கலா வல்லியே !

(1)

நாடும் பொருட்கவை சொற் சுவை

தோய்தர நாற்கவியும்

பாடும் பணியிற் பணித்தருள்வாய்,

பங்க யாசனத்தில்

கூடும் பசும் பொற் கொடியே !

கனகக் குழையும் ஐம்பால்

காடும் சுமக்குங் கரும்பே !

சகல கலா வல்லியே !

(2)

மண்கண்ட வெண்குடைக் கீழாக

மேற்பட்ட மன்னரும் என்

பண் கண்டளவிற் பணியச் செய்வாய்,

படைப் போன் முதலாம்

விண்கண்ட தெய்வம்பல் கொடி யுண்டேனும்

விளம்பில் உன்போல்

கண்கண்ட தெய்வ முளதோ ?

* சகல கலா வல்லியே !

(3)

3. கலிங்கத்துப் பரணி

சயங்கொண்டார்

பரணி என்பது ஒருவகைப் பிரபந்தம். கலிங்கநாட்டில் நடந்த போர்ச் செய்தியைக் கூறும் பரணி 'கலிங்கத்துப்பரணி' என்று பெயர்பெற்றது. இந்நூல், கருணாகரத்தொண்டைமான் என்பவன் விசயதர சோழனிடம் விடைபெற்றுக் கலிங்க நாட்டுக்குச் சென்று கலிங்க நாட்டு மன்னனாகிய அனந்தபதுமனை வென்ற வரலாற்றைக் கூறுகிறது. இதைப் பாடிய புலவர் தீபங்குடி என்னும் ஊரில் பிறந்தவர்; சைவ சமயத்தினர்; விசயதர சோழனென்னும் முதலாம் குலோத்துங்கன் சமகாலத்தவர். இந்நூலைக் கேட்ட அவ்வரசன் இப்புலவர்க்கு 'கவிச்சக்கரவர்த்தி' என்ற பட்டத்தை அளித்தான். இவர் காலம் 1070—1120.

போர் பாடியது

எடுமெடு மெடுமென் வெடுத்ததோர்

இகலொலி கடலொலி யிகக்கவே

விடுவிடு விடுபரி கரிக்குழாம்

விடும்விடு மெனுமொலி மிகைக்கவே. (1)

வெருவர வரிசிலை தெறித்த நாண்

விசைபடு திசைமுகம் வெடிக்கவே

செருவிடை யாவரவர் தெழித்ததோர்

தெழியுல குகள்செவி டெடுக்கவே. (2)

எறிகட லொடுகடல் கிடைத்தபோல்

இருபடை களுமெதிர் கிடைக்கவே

மறிதிரை யொடுதிரை மலைத்தபோல்

வருபரி யொடுபரி மலைக்கவே. (3)

கனவரை யொடுவரை முனைத்தபோற்

கடகரி யொடுகரி முனைக்கவே

இனமுகின் முகலொடு மெதிர்த்தபோல்

இரதமொ டிரதமு மெதிர்க்கவே. (4)

4. பூம்பொழில் வஞ்சி

பின் வரும் பாடல் முத்தொள்ளாயிரம் என்னும் நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இது, சேரர், சோழர், பாண்டியர் என்னும் முடியுடைத் தமிழரசர் மூவரையும் அறம், பொருள், இன்பம் பற்றிப் புகழ்ந்துள்ள 2700 வெண்பாக்களால் ஆகிய ஓரரிய பெரிய பண்டைத் தண்டமிழ் நூல். இப்பாடல் சேர நாட்டுத் தலைநகரான வஞ்சி நகரத்தின் சிறப்பினைக் கூறுவதாகும். இந்நூலின் ஆசிரியரைப்பற்றிய செய்திகள் துணிவாகத் தெரியவில்லை.

களிகள் களிகட்கு நீட்டத்தங் கையாற்
 களிகள் விதிர்த்திட்ட வெங்கள்—துளிகலந்
 தோங்கெழில் யானை மிதிப்பச்சே ருருமே
 பூம்பொழில் வஞ்சி யகம்.

5. அநுமன்

கம்பநாடர்

இதைப் பாடியவர் கம்பர். இவர் தஞ்சை ஜில்லாவிலுள்ள தேரழூர்தூர் என்னுமிடத்தில் உவச்சர் மரபில் தோன்றியவர். இவரை குலோத்துங்க சோழனும், திருவெண்ணைய் நல்லூரி லிருந்த சடையப்ப வள்ளலும் ஆதரித்தனர். இவரது சமயம் வைணவம். இவரது காலம் 12-ஆம் நூற்றாண்டு என்னலாம். இவர் இயற்றிய பிற நூல்கள் : கம்பராமாயணம், சடகோபரந் தாதி, சிலையெழுபது, திருக்கை வழக்கம், சரஸ்வதியந்தாதி என்பன.

அஞ்சிலே ஒன்று பெற்றான் அஞ்சிலே ஒன்றைத் தாவி
 அஞ்சிலே ஒன்று ஆரூக ஆரியற் காக ஏகி
 அஞ்சிலே ஒன்று பெற்ற அணங்கைக் கண்டு அயலார் ஊரில்
 அஞ்சிலே ஒன்றை வைத்தான் அவன் நம்மை அளித்துக் காப்
 [பாள்.

6. போர்த்திறம்

இப்பாடல் புறநானூறு என்னும் தொகை நூலில் உள்ளது. இப்பாடலை இயற்றியவர் கோலூர் சிறார். இவர் தொண்டை நாட்டைச் சேர்ந்த கோலூர் என்னும் பதியைச் சேர்ந்தவர்; வேளாண் மரபினர். இவர் சோழ மன்னர்களால் ஆதரிக்கப்

பெற்றவர். கணநூல், சோதிட நூல், இசை நூல் என்பவற்றில் வல்லுநர். இவர் கடைச்சங்க காலத்தினர்.

பொன்வாரீந் தன்ன புரியடங்கு நரம்பின்
மின்னேர் பச்சை மிஞ்றிற்றுக்குரற் சீறியாழ்
நன்மை நிறைந்த நயவரு பாண !
சீறார் மன்னன் சிறியிலை எஃகம்
வேந்தூர் யானை ஏந்துமுகத் ததுவே ;
வேந்துடன் றெறிந்த வேலே என்னை .
சாந்தா ரகலம் உளங்கழிந் தன்றே ;
உளங்கழி சுடர்ப்படை ஏந்திரம் பெருவிறல்
ஓச்சினன் துரந்த காலை, மற்றவன்
புன்தலை மடப்பிடி நாணக்
குஞ்சர மெல்லாம் புறக்கொடுத் தனவே.

7. திருமந்திரம்

தீருமுலர்

திருமந்திரம் என்பது மூவாயிரம் பாடல்களால் ஆகிய ஓரரிய ஆன்மீக நூல். இதை அருளியவர் திருமுல நாயனார். இவர் சோழ நாட்டுச் சாத்தனாரைச் சேர்ந்தவர் ; இடையர் மரபினர் என்பர். இவர் திருவாவடுதுறையிலுள்ள திருக்கோயிலில் ஓர் அரசமரத்தடியில் அமர்ந்து, மூவாயிரம் ஆண்டுகள் சிவயோகத்தில் இருந்தாராம். ஆண்டுக்கு ஒரு மந்திரமாகத் திருமந்திரம் மூவாயிரம் இவரால் அருளிச் செய்யப்பட்டனவாம். இவருடைய காலம் இன்னதெனத் தெரியவில்லை.

பார்ப்பான் அகத்திலே பால்பசு ஐந்துண்டு
மேய்ப்பாரும் இன்றி வெறித்துத் திரிவன
மேய்ப்பாரும் உண்டாய் வெறியும் அடங்கினால்
பார்ப்பான் பசுஐந்தும் பாலாய்ச் சொரியுமே.

8. மகாத்மா காந்தி

கீ. சுப்பிரமணிய பாரதியார்

பாரதியார் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள எட்டையபுரத்தில் 1882-ஆம் ஆண்டில் தோன்றியவர். இளமை முதலே கவி பாடும் திறமை உடையவராக விளங்கினார். சென்னையிலும், பின்

னர் புதுவையிலும் இருந்து பல்லாண்டுகள் தமிழுக்கும், நாட்டுக்
கும் சிறந்த தொண்டாற்றி வந்தார். 'பாட்டுக்கொரு புலவர்
பாரதி' என்பது அறிஞர் வாக்கு.

வாழ்க நீ! எம்மான், இந்த
வையத்து நாட்டி லெல்லாம்
தாழ்வுற்று வறுமை மிஞ்சி
விடுதலை தவறிக் கெட்டுப்
பாழ்பட்டு நின்ற தாமோர்
பாரத தேசந் தன்னை
வாழ்விக்க வந்த காந்தி
மகாத்மா! நீ வாழ்க! வாழ்க. (1)

அடிமை வாழ் வகன்றிந் நாட்டார்
விடுதலை யார்ந்து, செல்வம்,
குடிமையி லுயர்வு, கல்வி,
ஞானமும் கூடி யோங்கிப்
படிமிசைத் தலைமை யெய்தும்
படிக்கொரு குழ்ச்சி செய்தாய்,
முடிவிலாக் கீர்த்தி பெற்றாய்
புவிக்குளே முதன்மை யுற்றாய்! (2)

குறிப்புரை

I. வாழ்த்துப் பகுதி

முருகேள்

அருவாய் - உருவம் இல்லாதவனாய்

மருவாய் - வாசனையாய்

குருகேள் - குருவே (முருகேள்)

தீருமால்

பைங்கூழ் - பசுமையான பயிர்.

மைத்து - கருநிறம் பொருந்தி.

மெய்த்தயர் - உடலைப்பற்றி வருத்தகின்ற துன்பம்.

II. அறவுரைப் பகுதி

தீருக்குறள்

1. உடையார் - செல்வர். ஏக்கற்றும் - தாழ்த்து நின்றும்.
2. பயவா - பயன் படாத (வினைவு தராத). களர் - உவர் நிலம்.
3. நுணங்கிய - நுட்பமான. வணங்கிய - தாழ்மையான. வாயினர் - சொல் உடையோர்.
4. அதிர - நடுங்கும்படி. கோய் - துன்பம்.
5. சிறுமை - குற்றம். பெருக்கம் - செல்வம். பெருமிதம் - சிறப்பு. நீர்த்து - தன்மையினை உடையது.
6. ஊதியம் - இலாபம். மதலை - தாங்குமது. சார்பு - துணை.
7. ஆக்கம் (தரும்) - செல்வம் (தரும்). இன்னலம் - சேர்க்கையின் சிறப்பு.
8. ஆறு - வழி. போற்றிலும் - காப்பாற்றினாலும். பொத்துப் படும் - குற்றப்படும்.
9. ஆகாறு - வருவாய். இட்டிது - குறைத்தது. போகாறு - செலவு.

10. ஒடுக்கம் - அடங்கி இருத்தல். பொருதகர் - சண்டை செய்கின்ற ஆடு.

11. ஆற்றூர் - வலிமை யில்லாதவர். அடுப - கொன்று வெற்றிபெறுவர்.

12. வடுப்பரியும் - குற்றத்துக்கு அஞ்சும். நாண் - பழி பாவங்கட்கு மனம் ஒடுங்குதல்.

13. ஆற்றி - செய்து. ஏவற்பாற்று - ஏவப்படும் தன்மையுடையது.

14. ஒம்பி - காப்பாற்றி. கடிதல் - கண்டித்தல். வடு - பழி.

15. கோல் - தண்டம். இரவு - யாசித்தல்.

நாலடியார்

1. கீழிடுவான் - தாழ்வுபடுத்துவான். தலையாக - முக்கியமானவனாக.

2. உறுபுலி - வலிமை மிக்க புலி. ஊன் - மாமிசம். தேரை - பூச்சி. காற்றொழில் - காலால் செய்தற்குரிய தொழில்.

3. முத்தரையர் - i பெருஞ்செல்வர், ii முத்துச்செல்வமுடைய பாண்டியர். iii மூவேந்தர் (முன்று தரையர்). கருணை - பொரித்த கறி. தாளாண்மை - விடா முயற்சி.

5. உணை அலரி - பிடரி மயிரைப்போன்ற மலர். பொறித்தல் - எழுதுதல்.

III. கதைப் பகுதி

கம்பராமாயணம்

1. வெஞ்சமர் - கொடியபோர். அவகு இல் - அளவு இல்லாத. பொன்றும் - அழியும்.

2. திட்டியது - நெருங்கியது. திட்டியின் விடம் - திட்டிவிடம் என்னும் பாம்பு.

3. கல்லலாம் - தோண்டலாம். மாடைய - தன்மையுடையன.

4. தையல் - பெண் (சீதை). சரணம் - கால். உய்திறம் - பிழைக்கும் வழி. கோடி - கொள்வாயாக.

5. உறுவது : வருவது. கூயது - அழைத்தது. கோறி - கொல்லுவாய். வெறுவிது - வீண்.

6. கூன் - முதுகுவிளந்த. ஊன் - (ஊனம்) குற்றம். உம்பி-உன் தம்பி. எழுதி - எழுந்திருப்பாய். போதி - போவாயாக.

8. பிடர் - பிடரி. உந்த - தள்ள பொலன் - அழகு.

9. இந்திரன் பகைஞன் - இந்திரஜித்து. தந்திரம் - (அரக்கர்) படை.

12. நாட்டம் - கண். குருதி - இரத்தம்.

வில்லி பாரதம்

1. அத்தவெற்பு - அஸ்தமனகிரி. விற்கிடை - வில் கிடக்குந் தூரம். முத்தர் - முக்தி அடைந்தோர். வெயிலவன் - சூரியன்.

2. தாண்டிய - மோதுகிற. ஈண்டிய - மிஞ்ந்த. இயைந்தது - (கொடுக்கத்) தக்கது. தூண்டிய - செலுத்தப்படுகிற. கவனம் - வேகம். தூரகதம் - குதிரை. சுடர் - சூரியன்.

3. விசயம் - வெற்றி. வெம்கணை - கொடிய அம்பு. விழு வோன் - விழும் நிலையில் உள்ள கன்னன். ஒன்றியபடி - உள்ள படி.

4. யாக்கை - உடம்பு. ஓவு - ஒழிதல். அயன் - பிரமன்.

5. இறைஞ்ச - வணங்க. எழிலி ஏறு - மேகத்தில் தோன்று கிற இடி. புனல் - நீர். அம்பு - இரத்தம். அங்கை - உள்ளங்கை.

6. மல்லல் - வளப்பம். தொடையல் - மாலை. சூரன் மதலை - சூரியனுடைய மகனாகிய கன்னன். உற்பவம் - பிறப்பு.

7. மைத்துனன் - அத்தை மகனாகிய கன்னன்.

8. புணரி - கடல் நீர். மாற்றிய - நீக்கிய. பஞ்சாயுதம் - சங்கு, சக்கரம், கதை, வாள், வில். உறழ் - ஒத்த. கரா - முதலை. குஞ்சரம் - யானை.

9. அமரயோனிகள் - தேவசாதியினர். நாள் மலர் - அன்று அவர்ந்த கற்பகமலர். சமரம் - போர். அமலன் - குற்றமற்றவன்.

10. தறுகணுண்மை - அஞ்சா வீரம். செரு - போர். செம் சோறு - செவ்வையாக போட்ட சோறு. மருதிடை - இரட்டை மருத மரங்களிடையிலே.

IV. பல்சுவைப் பகுதி:

முருகன் பிள்ளைத் தமிழ்

பொய்யா - பொய்க்காத, தவறாத. பொருளை - தாமிர பர்ணி. கலங்கள் - அணிகலன்கள், ஆபரணங்கள். மெய் - உடம்பு. வெறுமல் - வெறுக்காமல். பரல் - சிறு கற்கள். கடனல - முறையன்று. சிற்றில் - (சிறுமை + இல்) = சிறிய வீடு.

சகல கலா வல்லி மாலை

1. தகாது கொலோ - தகுதி ஆகாதோ? சகம் ஏழும் - கீழும் மேலுமாகிய இருவகைப்பட்ட ஏழு உலகங்களையும். உண்டான் - தன்னுள்ளடக்கிய திருமால். ஒழித்தான் - பரமசிவன். உண்டாக்கும் - படைக்கும். வண்ணம் - வழி. கண்டான் - தெரிந்து கொண்டவன் (பிரமன்)

2. நாடும் - புலவர் வீரும்புகின்ற. தோய்தர - பொருந்த. பங்கயாசனம் - பங்கயம் + ஆசனம் = வெண்தாமரை மலராகிய இருக்கையில்

3. மண்கண்ட - உலமுழுவதும் நிறற்றிய. பண் - இசை நிறைந்த பாட்டு. விளம்பில் - ஆராய்ந்து சொல்லுமிடத்து.

கலிங்கத்துப்பரணி

1. எடும் - படையெடுத்துச் செல்லுங்கள். இகல் ஒலி - மாறுபட்ட ஒலி. இகக்க - மேம்பட்டு ஒலிக்க. விடு விடு விடு - மிக வேகமாகச் செல்லுகின்ற. குழாம் - கூட்டம். பரி - குதிரை. கரி - யானை.

2. வெருவர - அஞ்சும்படி. தெறித்த நாண் - விரலினால் எறியப்பட்ட நாண் ஒலி. தெழி - அதட்டுவதால் எழும் ஒலி.

3. கிடைத்த - எதிர்ப்பட்டது. எதிர் கிடக்க - எதிராக நிற்க. மறி - மடங்குகின்ற.

4. கணம் வரை - பருத்த மலை. முனைத்த - மாறுபட்டுச் சண்டையிட்டது. கடம் - மதம். இனமுதில் - திரளான மேகங்கள்.

பூம்பொழில் வஞ்சி

கனிகள் - களிப்பை ஊட்டும் கள். கனிகட்கு - கள்ளை உண்டு கனிக்கும் விருப்பம் உடையோர்க்கு. விதிர்ந்து - சிந்தி. எழில் - அழகு. பூம்பொழில் - அழகான சோலை.

அநுமன்

அஞ்சு - ஐந்து. இச்சொல் மண், விண், தீ, வெளி, நீர் என்னும் ஐம்பூதங்களைக் குறிக்கும். ஆரியன் - மேலானவன். அணங்கு - பெண்.

போர்த்திரம்

புரி - முறுக்கு. மின் நேர் பச்சை - மின்னலைப்போலும் தோலிணையும். மிளிறுக்குரல் - வண்டிசைபோலும் இசையினை உடைய. சிறார் - குறுநிலம். எஃகம் - வேல். சாந்தார் - சாந்து அணிந்த. உளம் - மார்பு. கழிந்தன்று - உருவிச் சென்றது. பெருவிறல் - மிக்க வலி படைத்த தலைவன் பிடி - பெண்யானை. புறக் கொடுத்தன - பின்னிட்டு அஞ்சி ஓடின.

திரும்புநீரம்

பார்ப்பான் அகம் - பிரமனால் படைக்கப்பட்ட சரீரம். பாற்பசு ஐந்து - ஐம்பொறிகள். பால் - ஆனந்தம்.

மகாத்மா காந்தி

1. வையம் - பூமி. எம்மான் - பெருமை மிக்கவன்.
2. படி - பூமி. குழ்ச்சி - ஆலோசனை மிக்க வழி.

1. ஆறுமுக நாவலர்

[திரு. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார், M.A., B.L., M.O.L.]

நாம் பேசுகிறோம். நம்முடைய பேச்சு ஒருவகை இலக்கிய மென்பதை நினைக்கவும் நமக்கு நேரமில்லை. பாட்டு மட்டுமா இலக்கியம்! உரைநடையும் தான் இலக்கியம். இந்த உரை நடையிலேயே நாம் எல்லோரும் — கற்றவரும் கல்லாதாரும், கிழவரும் சிறுவரும், ஆண்களும் பெண்களும் — பேசக் கற்றுக் கொண்டது முதல் மூச்சடங்கிச் சாகும் வரையில் பேசி வருகிறோம். கேட்டாலும் இது ஒரு புதுமையாகத் தோன்றலாம். மோலியர் என்ற பிரெஞ்சு நாடகாசிரியர் தாம் படைத்த வணிகரை, “ஆ! நான் உரைநடையிலா பேசுகிறேன்” என்று வியந்து கூறுமாறு செய்கிறார்.

இலக்கியமென்றால் கம்பன் பாட்டும் வள்ளுவன் பாட்டும் போன்றனவே நினைவிற்கு வருகின்றன. நம் பேச்சு நினைவிற்கு வருவதே இல்லை. ஆனால் காலம் மாறி வருகிறது. உரைநடை பழைய இலக்கியம். மனிதனுடைய பேச்சோடு பிறந்ததன்றோ அது! விரைந்தெழுதும் கருவிகளில்லாதபோது, பேச்சினை யார் எழுதி வைக்க முடியும்? சுருக்கெழுத்தீதா இல்லை. அச்சும் இல்லை, வாடுகளையும் இல்லை. எழுதி வைத்தாலும் எழுதிய தனைக் கற்கத் தெரிந்தவர்கள் பலர் இல்லை. இன்று ஆயிரக் கணக்கில் நூல்களைப் பதிப்பிப்பதால் நூல்கள் எளிய விலையில் யாரும் வாங்கலாம். அன்றியும் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் நூலைத் தாமே எழுதிக்கொள்ள வேண்டும். ஆகவே இன்றியமையாத நூல்களை மட்டுமே எழுதி வைத்தார்கள். இன்று தந்திச் செய்தி எழுதுவீவார். சொற் சுருக்கம் தேடுவதுபோல் அன்று புலவர்கள் சொற் சுருக்கம் தேடினர். நூல் நிலையங்கள் எங்கும் இல்லாத அந்தக் காலத்தில் கற்றதையெல்லாம் தம் மூளையிலேயே வைத்துக்கொண்டு நடக்கும் நூல் நிலையங்களாகவே விளங்கினர் ஒவ்வொரு அறிஞரும். வேதங்களை எழுதாக்கிளவியாகப் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாய்க் காத்து வருவது பாரத நாடு. வேதம் உலகறிந்தது. ஆனால் எல்லாக்

கலையையும் எம்மொழியிலும் இவ்வாறே காத்து வந்திருக்கிறது நம் நாடு.

எழுதுவதைப் பாட்டாகச் சூத்திரமாக எழுதினால் அளவு சுருங்கும்; பொருளும் தெளிவுபடும். ஆகையால் நூலென்றால் பாட்டென்ற நினைவே வருகின்ற வழக்கம் வேருன்றிப் போய் விட்டது. தொல்காப்பியத்திலும் உரைநடையைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் உண்டு. கதை முதலியனவும் உரைநடையில் வழங்கின. பாட்டி கதை சொல்லாமலா அன்று வாழ்ந்திருப்பாள்? சிலப்பதிகாரம், தகடூர் யாத்திரை, பெருந்தேவனார் பாரதம் முதலிய பழைய நூல்களில் இடையிடையே உரைநடை வரக்காணலாம். ஆனால் பேச்சுப்போல் நெகிழ்ந்தோடாமல் ஒரே மூச்சாக விறைத்துக்கொண்டு அவை நம்மை உருட்டி வெருட்டக் காண்கிறோம். இறையனார் அகப்பொருளுரை ஒரு சிறந்த உரைநடை நூல். சூத்திரத்திற்குப் பொருள் கூறுவதோடு சேரவே முதலியவற்றைப்பற்றிய புனைந்துரையும் அன்பு முதலியவற்றைப்பற்றிய தத்துவ விளக்கமும் அங்கு உண்டு. ஆனால் அங்கு பாட்டு நடை காதில் கேட்காமல் இல்லை. எதுகை மோனைகள் அளவுக்கு மீறி இன்பமூட்டுகின்றன. நூல்களின் உரைகளை எழுதிய இளம்பூரணர், நச்சினூர்க்கினியர், பரிமேலழகர், சேனாவரையர், பேராசிரியர் முதலானோர் சுருக்கமாக எழுதி வந்தாலும் இடையிடையே எதுகையும் மோனையும் வந்து விழும். வைணவர்களும் சைனர்களும் வடமொழியும் தமிழும் பாதிப்பாதி கலந்து மணிப்பிரவாள நடை எழுதினர். உரைகளும் தத்துவ நூல்களும் எழுதினர். இவற்றில் ஓர் அழகு உண்டு. ஆனால் இங்கும் சூத்திர நடையையே காண்கிறோம். சிவஞான யோகிகள், சிதம்பர சுவாமிகள், இராமலிங்கசுவாமிகள் என்ற பெரியோர்களது உரைநடைகள் ஓட்டமுடையவை; விளக்கம் கொண்டவை. ஆனால் இங்கும் பேச்சின் எளிமை இல்லை. என்றும் என்றும் என்றே, என்பதுவும் என்பதுவும் என்றே அடுக்கிக் கொண்டே பக்கம் பக்கமாக ஒரு சொற்றொடர் நீண்டுகொண்டே போகக்காண்கிறோம். பத்திரங்கள் கல்வெட்டுக்கள் முதலியனவும் இவ்வாறே விளங்கின. ஆனந்தரங்கம் பிள்ளை தினசரிக் குறிப்பு எழுதும்போதும் இவ்வாறே எழுதுகிறார்.

அச்சு யந்திரம் ஒரு புரட்சி வித்து. பலரும் படிக்கக்கூடிய நிலை அதனால் ஏற்படுமன்றோ! பிறநாட்டிலிருந்து வந்த கிறிஸ்தவ அறிஞர்கள் தமிழினை எழுதிப் படித்து அறிவினை வளர்த்துக் கொண்டார்கள். இவர்கள் கற்கும்போது எழுதியவையெல்லாம் உரைநடை நூலாகும். இவர்கள் வரும்போது மேல்நாட்டில் உரைநடை இலக்கியம் வேரூன்றி விட்டது. இளைஞர்களுக்கு வேண்டிய நூல்களை எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணம் கிறிஸ்தவர்களுக்கு எப்பொழுதும் இருந்து வந்தது. எழுதப் படிக்கத் தெரியாத மக்களிடையே சிறப்பாக கிறிஸ்தவ மதத்தினைப் பரப்ப முற்பட்டபோது அவ்வெளியவர்கள் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய பேச்சுத் தமிழிலன்றோ நூல் எழுதி எழுதப் படிக்க கற்பிக்க முடியும்! இவற்றுக்கெல்லாம் மேலாக பைபிளன்றோ அவர்களது வேதம்! அதனை அவரவர்கள் மொழியில் கற்பிக்க முற்பட்டனர். பைபிள் மிகச் சிறந்த உரைநடை இலக்கியம். அதன் மொழிபெயர்ப்பு பல மொழியிலும் சிறந்த உரைநடை இலக்கியமாக விளங்குகிறது. பலபல தீர்க்கதரிசிகளின் சொற்பொழிவுகள் நிரம்பிய அந்த நூல் பேச்சிலக்கியமாகவும் திகழ்கிறது. சிறுசிறு சொற்றொடர்கள் மணிக் கோவையாக அங்கே வரக் காண்கிறோம். எனவே இவர்கள் கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரப்புவதென்றாலே உரைநடை இலக்கியத்தைப் பரப்புவதென்றன்றோ பொருள்!

பெஸ்கியின் அவிவேக பூரண குரு கதை ஓர் உரைநடை இலக்கியம். கடவுள் வாழ்த்து நூல்கள் முதலியனவும் வெளிவந்தன. பைபிள் மொழிபெயர்ப்புகளும் பல தமிழில் வெளிவரத் தலைப்பட்டன. பைபிள் மொழிபெயர்ப்பு வரலாறு கொண்டே கடந்த இரண்டு நூற்றாண்டுகளின் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சியை அறியலாம். இந்த உரைநடையை கிறிஸ்தவத் தமிழென்று இகழாமல் தமிழ் முறையென்று பாராட்டக்கூடிய வழியில் வளர்த்த பெருமை ஆறுமுக நாவலரையே சாரும்.

இவர் பிறந்தது யாழ்ப்பாணம். பழந்தமிழர் இலங்கையில் குடியேறிய இடம் அது. இலங்கை வாழ தமிழ் சென்ற காலம் முன்னாள். இந்நாளில் தமிழ் வாழ இலங்கை உதவிய புலவரே ராவலர் • பெருமான். நாவலரென்றால் ஆறுமுக நாவலரின்

நீண்டவே வரும். : தமிழ் நாட்டிலும் இலங்கையிலும் சைவத் தமிழ் சொற்பொழிவாற்றிய பெருமை கண்டு வியந்து, உலகம் நாவலரென்று அவரைப் போற்றியது. பேச்சுத் தமிழின் வீறெலாம் அறிந்த அவர் உரைநடையின் நுட்பத்தை உணர்ந்து இந்த நூற்றாண்டின் உரைநடைத் தந்தையாக விளங்குவதில் என்ன வியப்பு!

மேல்நாட்டு நாகரிகம் மிகமிக வேரூன்றிய இடம் இலங்கை. இன்றும் அந்த நாகரிகத்தின் பயனை இந்திய மக்களினும் இலங்கை மக்களிடையே நன்கு காணலாம். தமிழ்ப் பெண்களெல்லாம் அறிவு பெற்று நாகரிக வாழ்வு வாழ அங்குக் காணலாம். இந்தத் துறையில் கிறிஸ்தவப் பாதிப்புகள் பெருந்தொண்டாற்றினர். தெருவுக்கு ஒரு பள்ளிக்கூடம் உள்ள இடம் யாழ்ப்பாணமாகும். இன்று அங்கு எல்லோரும் ஆங்கிலம் அறிவர். ஆதலின் அனைத்துக் கலையினையும் ஆங்கிலத்தில் கற்பித்தே அவர்களுக்கு இன்று எளிது. ஆனால் சென்ற நூற்றாண்டில் அறிவு புகட்ட வந்த கிறிஸ்தவக் கல்லூரிகள் தமிழிலன்றோ முதலில் அறிவூட்டியிருக்கமுடியும்? அதற்கென பல நூல்களையும் தமிழில் மொழிபெயர்க்க முற்பட்டன. வட்டக்கோட்டைக் கல்லூரி இந்த வகையில் செய்த முயற்சியைப் பெரிது. அகராதியை தொகுக்கின்ற முயற்சியிலும் பெர்சிவல் (Percival), வின்ஸ்லோ (Winslow) முதலியோர் முற்பட்டிருந்தனர். பைபிளைத் தமிழில் நன்கு மொழிபெயர்க்கும் முயற்சியும் இந்த நூற்றாண்டில் வெற்றியுடன் முடிவு பெற்றது. இவற்றுக்கெல்லாம் தமிழறிஞர் துணை வேண்டாமன்றோ! எனவே மேலாட்டு நல்லறிஞரோடு ஒத்துழைத்த தமிழறிஞர் வழியே தமிழ் உரைநடை வாழ்ந்தது.

கிறிஸ்தவர்கள் கற்றவர்களுக்கு மட்டுமன்றி அனைவருக்கும் பயன்பட முந்தினார்கள். இளைஞரது மனத்தைக் கவர்வதே அவர்கள் தீரக்கம். ஆகையால் இங்கு வளர்ந்த தமிழ் நடை எளிமையும் தெளிவும் நிறைந்து பேச்சு நடையோடு ஒத்துப்போக வேண்டுவதாயிற்று பைபிளை மொழிபெயர்க்கும் தொண்டில் முதலில் ஒத்துழைத்தவர் ஆறுமுக நாவலர். இதனால் இங்கு நாம் மேற்கூறிய பண்புகளெல்லாம் இவர் உரைநடையில் வளருவதாயின. இவர் சிறந்த மெய்த்

தொண்டர். கிறிஸ்தவம்போல் சைவமும் மக்களிடையே பரவ வேண்டும் என்று கனவு கண்டவர். இனையரும் இவர் மனத்தைக் கவர்ந்தனர். அவர்கள் மனத்தை இவர் கவர விரும்பினார். இவர் இயற்றிய சைவ வினாவிடைகள் இளைஞர் வயதுக்கேற்ப சிறிது சிறிதாக வளரவேண்டிய சைவக் கொள்கையை விளக்குகின்றன. பால பாடங்கள் அதற்குமுன் இருந்திருக்கலாம். வகுப்புக்கேற்ப மொழிக்கலை வளரும் முறையில், நல்ல தமிழில், மொழிச் சிக்கல்களை அறிந்து தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கும் நாட்டுக்கும் உகந்த வகையில் முதல் முதல் எழுந்த பால பாடங்கள் இவர் எழுதிய பால பாடங்களே யாகும். கருத்துக்கள், படங்கள், பளபளப்பான பகட்டுகள் என்ற வகையில் இந்நாளைய நூல்கள் இவர் நூல்களை வெல்லலாம். ஆனால் வயதுக்கேற்ப வளரும் மொழிச் சிக்கலோடு வளரும் அழகு இவர் நூலில் மட்டுமே இன்றும் விளங்குகிறது.

சொற்பொழிவாளரென இவரைக் கூற்றோம். துறவு பூண்ட மெய்த்தொண்டர் என்றோம். மதம் வளர்க்கும் திருநோக்குடையார் என்று கண்டோம். இவையெல்லாம் பொது மக்கள் ஏற்று நல்வழிப்படவன்றோ அவரைத் தூண்டும்.

திருவினையாடற் புராணம், பெரிய புராணம், கந்த புராணம் முதலிய நூல்கள் அந்நாளில் மக்கள் மனத்தினைக் கவர்ந்தவை. இவற்றின் கதைகளை உரை நடையில் எழுதியவர்கள் பலர். ஆனால் நாவலர் எழுதிய திருவினையாடற் புராணக் கதைகளும் பெரிய புராணக் கதைகளும் இன்றும் தலைசிறந்து விளங்குகின்றன. பெரிய புராணத்தில் ஒரு பகுதிக்கு சைவமத ஆராய்ச்சியாக இவர் எழுதிய குசனங்கள் அறிவுக் கண்ணாடியாக இன்றும் நிலைத்து விளங்குகின்றன. இவர் பதிப்பித்த நூல்களும் இவர் உரை நடையை வளர்க்க உதவின. இவர் சிறந்த பதிப்பாசிரியர். நாவலர் பதிப்பு என்றாலே நல்ல பதிப்பு என்று தமிழ் நாடு முழுவதும் நம்பியது. முதலில் இவர் பதிப்பித்தது சிதம்பர சுவாமிகளது உரையேயாகும். பண்டை உரை ஆசிரியர் உரைபோலன்றி ஏறக்குறைய இந்நாளைய நடையில் தெளிவாய் கட்டுரைச் சுவைபடச் சொல்வதே இந்த உரையின் இயல்பாகும்.

இந்த இயல்புகள் ஆறுமுக நாவலர் உரைகளில் வரிக்கு வரி நிழலிடக் காண்போம். சேனாவரையர் உரையும், திருக் கோவையார் உரையும் இவர் வெளியிட்டன. இங்கே கருத்தின் கடுமையையன்றி உரை நடையின் கடுமை இல்லை. பொருளாழமும், விளக்கமும், அறிவும் ததும்பும் உரைகள் இவை. இவையும் நாவலர் பெருமானுக்கு மேல்வரிச் சட்டமாக அமைந்தன. இப் பொருளாழத்தில் ஈடுபட்டு நன்னூல் விருத்தி, பிரயோக விவேகம், இலக்கணக் கொத்து, இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி, தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி முதலிய நூல்களை இவர் பதிப்பித்தார். இனையார் கற்கும் நன்னூற் காண்டிகையும் உரைநடை இலக்கணமும் இதன்பயனாக இவர் இளைஞருக்குத் தந்த பரிசீல்கள். நன்னூற் காண்டிகை என்றும் இளைஞர் உலகில் நிலைத்து வாழும். பெரிய புராணம், கந்தபுராணம், திருவாதவூரடிகள் புராணம் என்பவற்றினைப் பிழையற ஆராய்ந்து இவர் பதிப்பித்தார். இந்தச் செய்யுட்கள்—சிறப்பாக பெரிய புராணச் செய்யுட்கள்—சைவமும் தமிழும் சுவை சொட்டச் சொட்ட தெள்ளத்தெளிய ஆற்றொழுக்காக ஓடுவன. இவற்றின் எளிமையும் இனிமையும், ஆற்றொழுக்கும் இவர் உரை நடையில் கலந்து இனிப்பனவாயின. இவர் எடுத்த வேலையெல்லாம் இவ்வாறு பேச்சுத் தமிழாக விளங்கும் உரை நடையை இளைஞர் மனத்தில் பசுமரத்தாணி அறைந்தாற்போல வேரூன்றவைத்து வளர்க்கும் வகையாக அமைந்தது ஒரு வியப்பு.

இதற்கேற்ப காலமும் துணை செய்தது. அச்சயந்திரங்கள், நூல்கள் கற்பதில் மக்களிடத்தே ஆர்வம், இளைஞர் பள்ளிகள் தோற்றம், நம் நாட்டில் ஒரு புத்துணர்ச்சி இவை இவரைத் தமிழுலகு அறியச் செய்தன. முதலில் கிறிஸ்தவர் தொடர்பு, பின்பு சைவ மக்கள் தொடர்பு, தமிழாசிரியர் தொடர்பு—இவை இவருக்குப் பெரிய வெற்றியைத் தந்தன. இடம், பொருள், ஏவல் எல்லாம் இவரது உரைநடையை வளர்க்கவே எழுந்தன போன்று தோன்றின. இலக்கணப் புலமையில் தலைசிறந்து இலக்கணத்தின் நுட்பத்தினை அறிந்த நாவலர் பெருமான் இலக்கண வரம்பினைக் கடப்பரே! பேச்சுத் தமிழ்மென்றால் கொச்சைத் தமிழ்மென்று பலர் நினைப்பதுபோல

இவர் நினையாதபடி தடுத்தது இந்த இலக்கண உணர்வே யாகும். சிறுசிறு வாக்கியங்களின் திட்பம், அவை கோவையாக பத்திபத்தியாக ஒற்றுமை நயம்பட்டு விளங்கும் நுட்பம், கட்டுரை முழுதும் ஒரு பொருளாய் அமையும் இனிமை, கருத்தின் தெளிவு, சொற்களின் எளிமை, அழகு, ஆரவார மில்லாது பிறர் அறியாமல் உள்ளுக்குள்ளேயே அமைந்து விளங்கும் இலக்கண நயம் இவையெல்லாம் இவர் உரை நடையில் காணலாம்.

உயர்ந்த செந்தமிழென்று ஒரு புறமும், கொச்சைத் தமிழென்று மற்றொரு புறமுமாக மேடும் பள்ளமுமாக இருந்த தமிழ்ச் சுவரை நாவலர் சமப்படுத்தினார் ; வெண்கதை பூசினார் ; ஒரே வெள்ளை ஒளியில் திகழச் செய்தார். ஆம்! அங்கே மேடுபள்ளங்களோடு அழகிய ஓவியங்களும் மறைந்துபோயின. இவரது உரைநடையில் உரைநடை ஓவியங்களைக் காணமுடியாது. சிவஞான யோகிகளது சினம் தோன்றினாலும் அதுவும் அடங்கி ஒடுங்கியே மெல்ல ஊர்ந்து வருகின்றது. இவருடைய நடையில் உணர்ச்சி யென்ப தற்கே ஒரு சிறிதும் இடமில்லாமல் இவரது உரைநடை ஓடுகிறது. முதலிலிருந்து முற்ற முடியும் வரை ஒரே நடையே. ஒரு வேற்றுமையும் இல்லை. உலகம் அவ்வாறு உணர்ச்சியின் ஒரே நடையிலா நடக்கிறது? அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமுதமும் நஞ்சாம் என்பதன்றோ பழமொழி! ஆதலால் ஒரே நடையில் முற்ற முடியச்செல்லும் இவர் நூல்கள்—உரைநடை நூல்கள்—அவ்வகையில் நம்மை களைத்து வீழ்ச்செய்கின்றன. ஆனால் உணர்ச்சி ததும்ப எழுதப்பெறுவன என்று இன்று பாராட்டப்பெறும் நூல்கள் வெறும் சொல்லாரவாரமும் வெறியாட்டுமாக அமைவதனைக் காணும் பொழுது இவர் நடையின் அழகு புலனாகிறது. செய்யுட்களைப் பதிப்பித்த தோடு செய்யுட்களைப் பாடும் பாவாணராகவும் இவர் விளங்கியிருந்தால் உணர்ச்சியையும் பெரிய புராணம் போல் அடக்கியாண்டு அழகு பொழியச் செய்திருக்கலாம்.

உரைநடை என்றால் உணர்ச்சிக்கு இடமில்லை என்று பலர் கருதினர். . ஷேக்ஸ்பியர் என்ற உலகம் போற்றும் நாடகாசிரியர் தம்முடைய பின்னாலைய நாடகங்களில் உணர்வு

ததும்பப் பேசும் : இடங்களிலெல்லாம் உரைநடையாகவே பேசுவதனைக் காணும்பொழுது உரைநடை இலக்கியத்தின் நுட்பத்தினை உணர்ந்து மகிழ்கிறோம். இந்த மகிழ்ச்சி ஆறுமுக நாவலர் அடையவில்லை என்பது உண்மையே! ஆனால் கரடு முரடாக கரம்பாய்க்கிடந்த பழைய நிலத்தினை உழுது பரம்படித்து, விதைவிதைத்து, களைபிடுங்குகின்ற தொழிலை இவர் செய்யவேண்டியதாயிற்று. பின்னன்றோ கண்ணுக்கினிய பச்சைப்பயிர்க் காட்சியும், வாய்க்கினிய உணவும், விருந்தும் வருதல் கூடும்! பரம்படித்துக் களைபிடுங்கும் பொழுது உணவு உணவு என்று கூவினால் பயனென்ன? ஆதலின் உரைநடையின் தந்தையாய் இந்நாளைய உரைநடைக்கு அடிகோலினர் நாவலர். அவர் வாழ்க! அவரது அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி உரைநடையை ஷேக்ஸ்பியர் கண்ட கொடுமுடியிலும் வைத்துக் கண்டு இன்புறுவோமாக! வாழ்க தமிழ் உரைநடை!

2. போரும் நீரும்

[திரு. கி. வ. ஜெகந்நாதன் M. A.]

இளமைக் காலத்திலே பட்டத்தைப் பெற்றவன் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன். சூழ இருந்த சிற்றரசர்களும் பேரரசர்களும் பாண்டிய நாட்டின்மேல் எப்போதும் ஒரு கண் வைத்திருந்தார்கள். ஐந்து வகையான நிலங்களும் விரவியுள்ள நாடு அது. தமிழக்குச் சிறந்த பிரதேசம். செந்தமிழ் நாடு என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றதன்றோ பாண்டி நாடு?

நெடுஞ்செழியனை இளம்பிள்ளையென்று எண்ணிய பகைவர்கள் அவனோடு பொருது வென்று விடலாம் என்று எண்ணினார்கள். முக்கியமாக யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும் பொறை என்ற சேர அரசனுக்கே இந்த எண்ணம் அதிகமாக இருந்தது. "இப்போதுதான் இவன் பட்டத்துக்கு வந்திருக்கிறான். சின்னஞ் சிறுவன்; இவனுக்கு அடங்கி நடக்கும் அமைச்சரோ படைத் தலைவரோ அதிகமாக இருக்க மாட்டார்கள். நாம் சில மன்னர்களையும் துணையாகக் கொண்டு போருக்கு எழுந்தால் மிக எளிதில் வெற்றி பெறலாம்" என்றெல்லாம் அவன் மனக் கோட்டை கட்டினான். தன் கருத்தை மெல்லப் பரவலிட்டான். "இவ்வளவு பெரிய அரசன் போருக்குப் புறப்பட்டால் வெற்றி கிடைப்பதற்கு என்ன தடை? நாம் இவனுடன் சேர்வதால் இவனுக்குத் துணைவலி மிகுதி யாகும் என்பதைக் காட்டிலும், கிடைக்கும் வெற்றியில் நமக்கும் பங்கு கிடைக்கும் என்பதுதான் உண்மை தக்க சந்தர்ப்பத்தை நமது விடக்கூடாது" என்று எண்ணிய வேற்று அரசர் சிலர் அவனுடைய கருத்தைப் பாராட்டினார்கள்; தாங்களும் அவனுடன் போருக்கு எழுவதாக உறுதிமொழியும் கூறினார்கள். படைகள் சேர்த்தார்கள். போருக்கும் எழுந்தனர். நெடுஞ்செழியன் இளையவனே. ஆனாலும் வீரத்திற் சிறந்த பேரரசர் பரம்பரையில் தோன்றியவன். குட்டியானாலும் பாம்பு பாம்பு தானே?

பகையரசர் கூடிப் பொர வருவதைக் கேள்வியுற்று அவன் சிறினான். "ஓஹோ! இவர்கள் என்னை இளம் பிராயத்தவனென்று எண்ணி விட்டார்களோ? இவர்களை அடியோடு

ஒழித்து விடாமல்; வேறு காரியம் பார்ப்பதில்லை” என்று உறுதி பூண்டான்.

ஒற்றன் ஒருவன் வந்தான்; “அரசே, சேர நாட்டிலும் மற்ற இடங்களிலும் இந்த நாட்டுப் பெருமை தெரியாமல் பலர் பிதற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ‘இந்த அரசனுடைய நாட்டின் பெருமையைப் பெரிதாக உயர்த்திக்கூறுபவர்களைப் பார்த்தால் சிரிப்புத்தான் வருகிறது. அதைக் கண்டு நாம் ஏமாந்து போக மாட்டோம். சின்னஞ் சிறு பிள்ளையாகிய அரசனுக்கு என்ன தெரியப் போகிறது?’ என்று பேசிக்கொள்கிறார்கள்” என்றான்.

அரசன் சற்று மனம் உளைந்தான். “அவர்களுடைய படைகள் எத்தகையவை?” என்று ஒற்றனைக் கேட்டான்.

“யானை, தேர், குதிரை, வீரர் என்னும் நால்வகைப் படைகளையும் தொகுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சேர நாட்டு யானைகளை நானே பார்த்தேன்” என்றான் ஒற்றன்.

“இருக்கட்டும்; அதனால் என்ன? மணி ஒலிக்கும் பெரிய யானைகளும் தேரும் குதிரையும் படைகளுமுடைய மற்றவர்களும் இருக்கிறார்களென்று அவர்களுக்குச் செருக்கு உண்டாகியிருக்கிறது. பகையுணர்ச்சி மூண்ட உள்ளத்தில் நிதானம் இராது. என்னுடைய படைப் பலத்தை அவர்கள் கருதவில்லை. அதனை நினைந்து அஞ்சாமல் சினம் மிகுந்து சின்னத் தனமான வார்த்தைகளைச் சொல்லித் திரிகிறார்கள். கிடக்கட்டும். அதற்குப் பதில் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதில் பயன் இல்லை.”

அரசன் யோசனையில் ஆழ்ந்தான். படைத் தலைவரையும் மந்திரிமாரையும் வருவித்தான். ஆலோசனை செய்தான். “போர் செய்ய ஆயத்தமாயிருக்க வேண்டும். நம்முடைய நாட்டின் எல்லைக்குள்ளே அவர்கள் வருவதற்குமுன் நாம் எதிர்சென்று போராட வேண்டும்” என்று நெடுஞ்செழியன் வீரம் ததும்பக் கூறினான். படைத்தலைவர் உடம்பட்டார். மந்திரிமார் பின்னும் யோசனை செய்தனர்.

“இனி யோசனைக்கு நேரம் இல்லை. சிறுசொல் சொல்லிய வேந்தரைச் சிதையும்படி அருஞ்சமத்தில் தாக்கி அவர்களை அவர்களுடைய முரசத்தோடு ஒருங்கே சிறைப்படுத்துவதாக

உறுதி கொண்டு விட்டேன். இதோ ஆரீண யிடுகிறேன்: கேளுங்கள்: அவர்களைச் சிறை செய்யாவிட்டால், என்னுடைய குடை நிழலில் வாழ்பவர் யாவரும் புகலிடம் காணாமல் வருந்தி எம் அரசன் கொடுங்கோலன் என்று கண்ணீருடன் நின்று பழிதூற்றும் பாவி ஆகக்கடவேன்!”

அரசன் முகம் சிவந்தது. அவனுடைய இளமை அழகிலே இப்போது வீரமுறுக்குத் தெளிவாகத் தோன்றியது. மந்திரி மார் வியப்புடன் அவனை உற்று நோக்கினார். ‘பரம்பரைக்கு ஏற்ற வீரம்!’ என்ற நினைவுதான் அவர்கள் உள்ளத்தில் தோன்றியது.

“இந்தப் பாண்டிநாடு தமிழ் வளர்ந்த இடம். பாண்டிய அரசர் புலவரைப் போற்றித் தமிழை வளர்த்தார்கள். மிகச் சிறப்புற்ற புலவர்கள் இந்த நாட்டையும் எங்கள் மரபினரையும் புகழ்ந்து பாடியிருக்கிறார்கள். நான் போர் செய்ய அஞ்சினேனானால் அந்தப் புகழ் என்னாவது? பகைவரை வெல்லாமற் போவேனானால் ஓங்கிய சிறப்பும் உயர்ந்த கேள்வியும் உடைய மாங்குடி மருதனார் முதலிய புகழ்பெற்ற புலவர் என் நாட்டைப் பாடாமல் ஒதுக்கும் நிலை வருவதாகுக! என்னுடைய குடிகளும், சுற்றத்தாரும் துன்புற்று வாட, என்னிடம் வந்து இரப்பவர்களுக்குக் கொடுக்க முடியாத வறுமை என்னை வந்து அடையட்டும்! இந்த வஞ்சினத்தைப் பாண்டிய அரசர் வழி வந்தவன் என்ற உணர்ச்சியோடு நான் சொல்லுகிறேன்.”

அரசன் வஞ்சினங் கூறும்போது சிங்கம் முழங்குவது போல் இருந்தது. உடன் இருந்தோர் அஞ்சி நடுங்கினார். அரசன் தோள் துடித்தது; கண்கள் சிவந்தன; வார்த்தை ஒவ்வொன்றும் அமுத்தமாக வந்தது. “இனி இந்த உலகமே எதிர் நின்றாலும் போரை நிறுத்த முடியாது” என்று மந்திரிமார் உணர்ந்து கொண்டனர்.

போருக்கு வேண்டியவற்றை யெல்லாம் செய்யலாயினர்.

2

போர் மூண்டுவிட்டது. அரசனை நேரில் சென்று போரிடத் தொடங்கினான். “இத்தனை சிறுபிள்ளை போர்க்களத்

துக்குப் போயிருக்கிறானே!" என்று அச்சமும் வியப்பும் கொண்டனர் மக்கள்.

"நேற்று வரையில் கிண்கிணி கட்டியிருந்த இளங்கால் அது; இன்று போர் வந்த தென்று வீரக்கழலைக் கட்டிக்கொண்டான். முதல் முறையாகக் குடுமி களைந்த விழா சில நாட்களுக்கு முன்தானே நடந்தது. அந்தத் தலையில் குலத்துக் குரிய அடையாளமாகிய வேம்பையும், போர்ப் பூவாகிய உழிஞரையையும் அணிந்துகொண்டான். சிறு வளைகளை அணிந்திருந்த கை, இப்போது வில்லைப் பற்றிக்கொண்டது. சிங்கக் குட்டி தாவுவது போலத் தேரில் ஏறி நிற்கிறானே; இப்படியும் வீரத் திருக்குழந்தை உலகத்தில் உண்டா? அவன் மாலை வாழட்டுமீ அவன் பெருமை வாழட்டுமீ!" என்று புலவர்கள் வாழ்த்தினார்கள்.

போரில் பகைவராக வந்தவர் ஒருவர் இருவர் அல்லர். சேரனும் சோழனும் அவர்களுடன் ஐந்து சிற்றரசர்களும் சேர்ந்துகொண்டனர். தலையாலங்கானம் என்ற இடத்தில் போர் மிகக் கடுமையாக நடந்தது. இரண்டு பக்கத்திலும் படைப்பலம் மிகுதியாகவே இருந்தது.

இடைக்குன்றார் கிழார் என்ற புலவர் இதைக் கேள்வியுற்றார். தலையாலங்கானத்துக்கும் சென்று பார்த்துவந்தார். பாண்டிய மன்னனுடைய வீரத்தை எண்ணி அவர் பிரமித்துப் போனார். "இந்த உலகத்தில் எத்தனையோ போர்கள் நடந்திருக்கின்றன. அவற்றைப் பற்றிக் கேட்டிருக்கிறோம். ஒரு மன்னனை மற்றொரு மன்னன் எதிர்த்துப் போர் செய்தலும் அதில் ஒருவன் தோல்வியுறுதலும் உலகத்து இயற்கை. ஆனால் இந்த மாதிரி நாம் கேட்டதே இல்லை. நெடுஞ்செழியனுடைய பெருமையையும் பலத்தையும் அறியாத ஏழுபேர் கூடிக் கொண்டு அவனை எதிர்க்கிறார்கள். அவனோ சலியாமல் முரசு முழங்க மேற்சென்று அடுகின்றான். இதைக் கதையிலும் கேட்டதில்லையே!" என்று வியந்து பாடினார்.

போர் நாளுக்கு நாள் மிகுதியாயிற்று. சிற்றரசர்களுக்குப் போரில் எதிர்த்து நிற்கும் ஆற்றல் இல்லை. சிலர் போரில் இறந்தனர். சிலர் பின்வாங்கினர். கடைசியில் யாரும்

கைவிடவே, சேர மன்னன் பலமிழந்து சிறைப்பட்டான். நெடுஞ்செழியன் செய்த கன்னிப்போரில் இத்தகைய வெற்றி கிடைத்ததைக் குறித்துப் பாண்டிய நாடே குதூகலித்தது.

இளமையில் போரில் ஈடுபட்டு விட்டமையால் அரசனுக்கு மேலும் மேலும் போரைப்பற்றிய சிந்தனை மிகுதியாயிற்று. படைகளைத் திரட்டிக் கொண்டே இருந்தான்.

3

அரசன் தன் பருவத்துக்கு மிஞ்சிய வெற்றி மிடுக்கினால் பூரித்திருந்தான். பெரும் போர் நிகழ்ந்ததால் நாட்டின் விளை பொருளுக்கு அதிகச் செலவு ஏற்பட்டது. போர் நின்றவுடன் நாட்டு வளம் பெருகும் துறையில் அரசன் கவனம் செலுத்த வில்லை. அரியணை ஏறியவுடன் வில்லைப்பிடிக்கவேண்டி நேர்ந்தமையால் நாட்டைப்பற்றி அப்போது சிந்திக்க இயலவில்லை. போருக்குப்பின் அதில் கிடைத்த வெற்றியிலே மயங்கியிருந்தமையால் பின்பும் அதைப்பற்றிய நினைவு எழவில்லை.

ஏரிகளும், குளங்களும் மேடிட்டிருந்தன; கரைகள் உடைந்து பயனில்லாமல் கிடந்தன சில. நீர் வளம் இல்லாமையால் நிலவளம் குறைந்தது. விளைவு குறைந்தது. பஞ்சம் வந்துவிடுமே என்ற அச்சம் பாண்டி நாட்டு மக்களுள்ளத்து எழுந்தது.

அரசன் படை சேர்ப்பதை விட்டு, வீர விளையாட்டை நிறுத்தி, நாட்டின் நிலையை உணர்ந்து வளம்படுத்த வேண்டும் என்று சொல்வார் யாரும் இல்லை. மந்திரிமார் சொல்ல அஞ்சினர். இளம் பருவம் உடையவனானாலும் கோபத்திலும் வீரத்திலும் மிகமிக ஓங்கி நிற்பவன் என்பதை அவர்கள் தம் கண்முன்னே பார்த்தவர்கள்.

இந்த நிலை நீடித்தால் பாண்டிநாட்டில் நிச்சயமாகப் பஞ்சம் வந்துவிடும் என்பதை அறிந்தனர் மந்திரிமார். அரசனுக்கு யோசனை கூறவே அஞ்சினர். என்ன செய்வது என்று ஏங்கி நின்ற தறுவாயில் சமயசஞ்சீவிபோல ஒரு புலவர் வந்தார். குடபுலவியனார் என்பது அவர் பெயர். தமிழ்ப் புலவர்கள் பொதுவாகவே யாருக்கும் அஞ்சாதவர்கள்; நியாயத்
சி—3

தையே எடுத்துரைப்பவர்கள். அவருள்ளும் குடபுலவியனார் நயமாக எடுத்துரைக்கும் ஆற்றல் பெற்றவர். அவரிடம் அமைச்சர்கள் தம் கருத்தைக் கூறி, "எப்படியேனும் நீங்கள் மனம் வைத்து அரசரை வழிக்குக் கொண்டுவரவேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். "என்னால் இயன்றதைச் செய்வேன்" என்று அவர் உடம்பட்டார்.

4

"தலையாலங்கானத்துச் செருவைப் பற்றி இன்று உலகத்தில் பாராட்டாத புலவர்களே இல்லை" என்றார் குடபுலவியனார்.

"ஆம் பெரிய போர்தான். நான் பட்டத்துக்கு வந்தவுடன் முதல் வேலை இந்தப் போரில் வெற்றி பெறுவதாகி விட்டது" என்றான் நெடுஞ்செழியன்.

"எல்லாம் உங்கள் குலத்தின் பெருமை. நாவலந்தீவு முழுவதும் ஒரு குடைக்கீழ் ஆண்ட உரவேலார் பாண்டிய மன்னர். அவர்களுடைய மரபில் வந்த அரசர்பிரான் கோடி கோடி ஆண்டுகள் வாழவேண்டும்."

"அவர்கள் பெருமையே பெருமை! பாண்டி நாட்டின் பெருமை வேறு எந்த நாட்டுக்கு இருக்கிறது? மதுரை மாநகரின் சிறப்பை வேறு எங்கே பார்க்க முடியும்? பகையரசர் என்னதான் முயன்றாலும் இந்த நகருக்குள் இள புகமுடியுமா?"

"ஆழமான அகழியையும், உயரமான மதில்களையும் பெரிதோர்கள் அமைத்திருக்கிறார்கள். இத்தகைய வளம் பெற்ற பழைய நகரமேயுள்ளது எங்கும் இல்லை என்பது உண்மை. இந்த நகரில் வாழ்ந்த அரசர்களெல்லாம் இம்மை மறுமையாய்க்களைக் குறைவின்றிப் பெற்றவர்கள். வீரத்தில் சிறந்தவர்கள். அதனால் புகழைப் பெற்றவர்கள்."

"அவர்கள் சென்ற நெறியிலே நானும் செல்ல வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன்."

"அப்படியே ஆகட்டும். புண்ணியமும் வெற்றியும் புகழும் ஒருங்கே கிடைப்பதற்கு மூல காரணம் ஒன்று உண்டு

அதனை உடையவர்கள் மறுமையுலகத்துச் செல்வமும், அரசரை வென்று நிற்கும் திறனும் நல்விசையும் பெறுவார்கள்.”

“படைப்பலத்தையா சொல்கிறீர்கள்?”

“அல்ல, அல்ல. யானை முதலிய படைகள் அல்ல; வேறொரு படை. உழுபடை படைகளுக்கெல்லாம் உணவளிக்காவிட்டால் அவை போரிட முடியுமா? உடம்பிலே உயிர் தங்கியிருக்கும்படி செய்தாலல்லவா போரிட முடியும்?”

“நான் படைவீரர்களுக்கு வேண்டிய உணவைக் கொடுத்தேன். அவர்களுக்கு இனியும் குறைவின்றிக் கொடுக்கக் கட்டளை பிறப்பித்திருக்கிறேன்.”

“நல்ல காரியந்தான். உண்டி கொடுத்தவரே உயிர் கொடுத்தவராகிறார்கள். உணவு இல்லாவிட்டால் உடலும் இல்லை. ஆனால் அந்த உணவு எப்படி வருகிறது? அது தானே கிடைத்துவிடாது. நிலமும் நீரும் சேர்ந்தால் உணவு கிடைக்கும்; உணவுப் பொருள் விளையும். அந்த இரண்டையும் சேர்ப்பவர்களே உடர்பையும் படைத்தவர்களாகிறார்கள்.”

“நம்முடைய நாட்டில் விளை நிலத்துக்குக் குறைவில்லையே?”

“உண்மைதான். ஆனாலும் நிலம் மாத்திரம் இருந்தால் போதுமா? எவ்வளவுதான் பரந்த நிலங்கள் இருந்தாலும், விதைத்துவிட்டு வானத்தைப் பார்க்கும்படியாக இருந்தால் அந்த நிலங்களால் உடையவனுக்கு என்ன பயன்? அரசே, சற்றுக் கவனிக்கவேண்டும். படை இருக்கலாம்; ஆனால் அதற்கு என்றும் கொடுத்து வர உணவு வேண்டும். நிலம் இருக்கலாம். ஆனால் அதை விளையும்படிச் செய்ய நீர் வேண்டும். வானத்திலே நீர் இருக்கிறதென்று நம்பியிருந்தால் நமக்கு வேண்டியபொழுது அது வழங்காது. அது வழங்கும் போது நாம் சேமித்து வைக்கவேண்டும். நிலம் பள்ளமாகக் குழிந்திருக்கும் இடங்களில் வேண்டிய கரை கட்டியும், ஏரி குளங்களைக் கரை திருத்தியும் பாதுகாக்க வேண்டும். அப்படி நீரைத் தடுத்தால் நாடு வளம் பெறும். நீரைத் தேக்கினவர் யாரோ அவரே புகழையும் தேக்குவார்.”

அரசன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். ஏரி குளங்களைச் சீர் திருத்த வேண்டும் என்று எப்பொழுதோ யாரோ சொல்லிக் காதில் விழுந்ததாக நினைவு வந்தது. அமைச்சர் சொன்னதைத் தான் பாராமுகமாகக் கேட்டிருந்தான். இப்போது அதையே அழுத்தந் திருத்தமாகப் புலவர் சொன்னார். படிப்படியாகச் சொன்னார். அவன் மனத்தில் அது உறைத்தது.

“ உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோர். நீரையும் நிலத்தையும் சேர்த்தவர்களாலேயே உடம்பையும் உயிரையும் சேர்த்துவைக்க முடியும். வானம் நம்முடைய விருப்பப்படி பெய்யாது. நீரைத் தேக்கினவர்களே புகழைத் தேக்குவார்.” இந்தப் பொன்னான வாக்கியங்கள் ஒவ்வொன்றாக அவன் உள்ளத்தில் கணீர் கணீர் என்று மணியடிப்பது போல் மீட்டும் ஒலித்தன.

“ புலவர் பெருமானே, நானும் நீரைத் தேக்கிப் புகழைத் தேக்க முயல்வேன் ” என்ற வார்த்தைகள் அரசன் வாயி விருந்து வந்தபோது அங்கிருந்த அமைச்சர் முகங்கள் என்றும் இல்லாத மலர்ச்சியைப் பெற்றன.

3. ஓளவையும் அதிகமர்னும்

[திரு. K. S. நாகராஜன், M. A.]

ஓளவை மூதாட்டியாரை அறியாதவர் எவரும் இவர். இனையர் முதல் முதியர் வரை இவ்வம்மையாரை அறிந்தவர் களே ஆவர். இங்ஙனம் அனைவரும் அறியும் அளவுக்குத் தம் புலமை தோன்றப் பல பாடல்களை ஓளவையார் பாடியுள்ளார். ஏதேனும் இனிய தொடர்களை வழங்கினாலும், அவை ஓளவையாரால் செய்யப்பட்டவை என்று கூறுவது இன்னமும் தமிழ் நாட்டில் மறைந்தபாடிக்கலை. ஆனால் இவ்வம்மையாரைப் பற்றிப் பல மாறுபட்ட வரலாற்றுக் குறிப்புகள் உள. ஓளவையார் ஒருவரா அல்லது இருவரா அல்லது மூவரா என்ற கொள்கை இன்னும் பலர் உள்ளத்தில் படிந்த கருத்தே யாகும். இவ்வம்மையார் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் காலத்தில் இருந்தவர் என்று ஒருசாராரும், இன்னும் பிற்பட்ட காலத்தில் இருந்தவர் என்று ஒருசாராரும், சங்க காலத்தில் திகழ்ந்து அரசர்களின் அவைகளை அலங்கரித்து வந்தவர் என்று ஒரு சாராரும் கருதுவர்.

சுந்தரர் கயிலைக்கு வெள்ளையான மீது ஏறிச் சென்ற போது, அவரது உயிரணைய நண்பர் சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும் தமது குதிரைமீது ஏறி, நம்பியாருருடன் புறப்பட்டார். தாம் பாடிய திருக்கயிலைய ஞான உலா என்னும் நூலை அரங்கேற்றச் சேரமான் செல்வதை ஓளவை மூதாட்டியார் அறிந்தார். தாமும் அவ்விழாவில் கலந்து கொள்ள விரும்புபங்கொண்டு புறப்பட விரையகப் பெருமானை விரைவாகப் பூசித்தார். அவருடைய உள்ளக்கருத்தை உணர்ந்த பிள்ளையார் "ஓளவையே, நீ இவ்வளவு விரைவாகப் பூசைசெய்ய வேண்டா, அமைதியாகச் செய்க. அவ்விருவர் கயிலையை அடையுமுன் உன்னை அவ்விடம் சேர்க்கிறேன்" என்று அருளிப் போந்தார். அங்ஙனமே ஓளவையாரும் அமைதியாக இருந்து பூசையைச் செய்து முடித்தார். அதன் பின்னர் பிள்ளையார் தம் துப்பிக் கையால் ஓளவையாரைத் தூக்கித் திருக்கயிலையில் வைத்து விட்டனர். தமக்கு முன் ஓளவையார் வந்திருப்பதைக் கண்ட சுந்தரரும் சேரரும் வியந்து பாராட்டினர். அவ்வமயம்

முதாட்டியார் தீர்ம் பிள்ளையாரைப் பூசித்துப் பயனடைந்த வரலாற்றை அவர்கட்கு எடுத்துரைத்தார் என்பது விநாயகர் அகவல் என்னும் நூலால் அறியக் கிடைக்கிறது.

ஒட்டக்கூத்தர் வரலாற்றிலும் ஔவையார் காணப்படுகின்றனர். அதாவது ஒட்டக்கூத்தரும் புகழேந்தியாரும் குமாரகுலோத்துங்கனும் ஒன்றுகூடி வந்து கொண்டிருக்கையில், வழிநடைக்களைப்பால் ஒரு திண்ணையில் அமர்ந்திருந்த ஔவையார் அம்மூவரையும் கண்டார். அப்போது அவர் தம் இரு கால்களையும் நீட்டிக் கொண்டிருந்தனர். முதலில் அரசன் மட்டும் அவரது கண்ணுக்குத் தென்பட்டான். அவனைக் கண்டதும் ஔவையார் தம் வலக்காலை மடக்கிக் கொண்டார். அதன்பின் புகழேந்தியாரைக் கண்டவுடன் தம் இடக்காலை மடக்கிக் கொண்டார். இறுதியில் ஒட்டக்கூத்தரைக் கண்டபோது மடக்கிய இரு கால்களையும் நீட்டிக் கொண்டார். அதுகண்ட ஒட்டக்கூத்தர் "அம்மையே! இங்ஙனம் என்னை நீர் இழிவு செய்யவாமோ? நானும் ஒரு புலவன் அல்லனோ?" என்று கேட்டார். "ஒட்டக்கூத்தரே! மூன்றுமுறை பிறைச்சந்திரனைக் குறிக்கும் சொல் வருமாறு இப்போதே நீரும் புகழேந்தியாரும் பாடவேண்டும். அப்படிப் பாடினால் உம் இருவர் சிறப்பும் சமமானவை என்பது புலப்படும்" என்று ஔவையார் கூறினர். உடனே, புகழேந்தியார் ஒரு பாடலைத் தொடங்கி மும்முறை பிறை என்னும் சொல் வருமாறு பாடி முடித்தார். ஒட்டக்கூத்தர் பாடத் தொடங்கினார். எவ்வளவு முயன்றும் அப்பாட்டில் இருபிறைகளே அமையப் பெற்றன. அப்போது ஔவையார், "ஒட்டா! ஒரு மதிக்கெட்டாய்" என்று கூறியதாக ஒரு கதை வழங்கப்படுதலின், ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்தியார் காலத்து இருந்ததாக ஓர் ஔவை இலக்கிய உலகிலே உலாவுகின்றாள்.

ஒரே ஔவையாராயினும் ஆகுக்; அன்றிப் பல ஔவையாராயினும் ஆகுக். உண்மை எதுவாயினும், ஈண்டுப் பேசப் புகும் ஔவையார் சங்க காலத்திருந்த ஔவையாரே ஆவர். இவ்வம்மையாருடைய பிறப்பு, வளர்ப்பு முதலியவற்றைப் பற்றிப் பற்பல கருத்துக்களும் கதைகளும் வழங்குகின்றன. அவற்றை நாம் ஆராய வேண்டியதில்லை. அவரது புலமைய் பெருக்கைக் காண்பதே நமது குறிக்கோளாகும்.

ஒளவையாரது பாடல்கள் புறநானூறு, குறுந்தொகை, அகநானூறு ஆகிய நூல்களில் காணப்படுகின்றன தொல்காப்பியம், யாப்பருங்கல விருத்தி முதலிய நூல்களில் ஒளவையாரது சொற்கள் மேற்கோள்களாக அமைந்துள்ளன. இவையே அன்றிப் பல தனிப்பாடல்களும் அவரால் பாடப்பட்டுள்ளன. ஆத்திகுடி, கொன்றைவேந்தன், மூதுரை, நல்வழி, அசதிக்கோவை முதலிய சிறு நூல்களும் அவர் பெயரால் உலவி வருவதை எவரும் மறுக்க இயலாது. இப்பிரங்கால நூல்களைப்பற்றியும், தனிப்பாடல்களையும் ஆராயாது, பழம் பாடல்களாக புறநானூற்றிற் காணப்படும் சிலவற்றை ஆராய்வதுடன் அமைவோமாக.

புறநானூற்றில், அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியைப்பற்றி இவர் பாடியனவாகப் பல பாடல்கள் உள்ளன. ஆகீவ, அவனுக்கும் இவ்வம்மையாருக்கும் இருந்த நட்புரிமை நன்கு புலனாகிறது. அதிகமான் என்பவன் கடைஎழுவள்ளல்களில் ஒருவன்; போரில் பேர் பெற்ற வீரன்; மழவர் என்னும் வீரர் கூட்டத்தின் தலைவன்; சேர மன்னனுக்கு உறவுமுறை உடையவன்; பனை மலை குடும் பெருமை பெற்றவன்; வெட்சிப்பூவும் வேங்கைப்பூவும் அணிந்தவன்; மேலும் அவன் பல அரசர்களை வென்று அவர்களுடைய நாடுகளைத் தனதாகக் கிக் கொண்டவன்; தகடுருக்குத் தலைவன்; குதிரை மலைக்கு உரியவன். இவனுடைய முன்னோர் விண்ணுலகிலிருந்து கரும்பை இவ்வுலகத்திற்குக் கொணர்ந்தவர்களாவர். இவனது மகனான பொகுட்டெழிவி என்பவன் சிறந்த வீரன்.

அதிகமாவின் வலிமையைப் பலபடப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார் ஒளவையார். ஒருமுறை அதிகனைப் போர் புரிய முனைந்து நின்றான் திருமுடிக்காரி. அப்போது அவனையும் அவனுடைய வீரர்களையும் நோக்கி, "வீரர்களே! நீங்கள் அதிகமானோடு போர் தொடுத்தற்கு முன் சிறிது சிந்தித்துப் பாருங்கள். எங்கள் அதிகமான் மிக்க திண்மையும் வேகமும் உடையவன். அவனோடு போர் புரிய உமது படைகள் போதுமென எண்ணாதீர். அவன் உங்களைக் காணுமுன்னரே, அமர்க்களம் விட்டு அகலுங்கள். இன்றேல் நீங்கள் அழிவுறுவீர்கள்" என்று ஒளவையார் அறிவுறுத்தினார். ஆயினும் அவ்வீரர்கள்

போர் புரியத் துணிந்தனர். அங்ஙனம் துணிந்து நின்ற வீரர்களிடத்து இரக்கம் கொண்ட அம்மையார், " எங்கள் அஞ்சியின் வாட்கள் பகைவர் தசையில் நன்கு பாய்ந்து உருச்சிதைந்து காணப்படுகின்றன. அவனது வேல்கள் அரண்களை வென்று கூர்மை மழுங்கி நிலைகெட்டுள்ளன. அவனது யானைகள் பகைவரின் கணைய மரத்தால் தடுக்கப்பட்ட கதவுகளைத் தாக்கி அரணை அழித்துள்ளன. குதிரைகள் பகைவர் மார்பில் பாய்ந்து குருதி படிந்த குளம்பினை உடையன. இங்ஙனம் முப்படைகளின் வீரம் அமையுமாயின் அப்படைகளின் தலைவனான அஞ்சியின் வீரத்தினை நீங்கள் அறியீரோ? ஆகவே, அவனோடு போரிடுதல் அரிது. உம்நாடு உம்மிடத்தே இருக்கவேண்டுமாயின், அவனுக்குத் திறையினை அளந்துவிடுங்கள். அங்ஙனம் செய்யாது போர் புரிவீராயின் நீங்கள் மடிதல் திண்ணம். நம் உரிமை மகளிரைப் பிரிதல் உறுதி. நன்கு சிந்தித்து முடிவுசெய் வீராக" என்று கூறினார்.

ஒருமுறை சேரமான் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையும் மலையமாளும் அதிகனை எதிர்த்தனர். அவனுடைய அரணை முற்றுகை இட்டனர். தன் அரண் எளிதில் பகைவரால் கைப்பற்ற இயலாத தன்மையது என்று உணர்ந்த அதிகன், தன் பகைவர்களை எதிர்க்காது வரளாவிருந்தான். அதிகன் அங்ஙனம் இருத்தல் அவன் வீரத்திற்கு ஒவ்வாது என்று கருதிய ஔவையார், அவனை அணுகி அவனுடைய வீரத்தை நினைவுபடுத்தினார். "மழவர் பெருமானே! புவி சீறின் அதன் முன் மான் நிற்குமோ? சூர்யன் முன் இருள் நிற்குமோ? அதேபோல், உன்முன் பகைவர் நிற்பரோ?" என்று ஔவையார் கூறக்கேட்டதும், அதிகமான் சீறியெழுந்து போருக்குப் புறப்பட்டான். போர்க்களத்தே சென்ற அவன் பகைவர்களை வெட்டி வீழ்த்தி வெற்றி கொண்டான். அஞ்சியின் வீரர்களோ எனின், சிறுகாலுக்கு அஞ்சாத அரவு போன்ற சிற்றத்தார் என்று ஔவையார் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்.

சான்றோர்கட்குச் சினம் வருதல் அரிது; ஒருகால் அச்சினம் வரினும் அது விரைவில் தணியும் இயல்புடையது. இவ்வண்மையை ஔவையாரது வாழ்க்கையின் ஒரு நிகழ்ச்சி புலப்படுத்துகிறது. அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியும் ஔவையார்

நும் மனமொத்த நண்பர்கள் என்பது முன்னரே கூறப்பட்டது ஓளவையார் ஒருகால் அதிகமானக் காணச் சென்றார். அதிகன் புலவர்க்குப் பரிசில் தருவதில் இணையற்றவன். அதிலும் ஓளவையாருக்குப் பரிசில் தருவதற்குச் சிறிதேனும் தயங்குவானா? ஆயினும், அவன் பரிசில் கொடாது காலம் தாழ்த்தினான். காரணம் யாதெனில், பரிசில் தந்தால் ஓளவையார் தன்னை விட்டு நீங்கிப் பிறிதொரு மன்னரின் அவைக்குச் சென்று விடுவாரே என்ற எண்ணமேயாகும். ஆனால் இக்காரணத்தை அறியாத ஓளவையார், பரிசில் கொடாது தம்மை அவமதித்தானென்று கருதி அஞ்சியைச் சினந்துகொண்டார்; அச்சினைத்தை அடக்கனது வாயில் காப்போனிடம் காட்டினார். இகனை அறிந்த அதிகன் ஓளவையாரிடம் தன் கருத்தை எடுத்துக் கூறி அவர் மன்னிப்பை வேண்டினான்; மேலும் அவருக்குச் சிறந்த பரிசுகள் பல தந்து உபசரித்தான். ஓளவையாரும் அவற்றை ஏற்று மகிழ்ந்தார். "மனமே! வருந்தாதே. நம் அஞ்சியை என்ன வென்று எண்ணினாய்? அவனிடம் எத்தனை முறை சென்றாலும், முதன்முறை கண்டபோது எத்தனை அன்புடையவனாய் ஏற்று உபசரிக்கின்றானே அத்துனை அன்புடனே வரவேற்றுப் பரிசில் சுவான். புலவர்க்குத் தருவதில் சலியாதவன் அஞ்சி. யானைக் கோட்டில் வைத்த உணவு அதன் வாயில் செல்லுதல் எங்ஙனம் தவறாதோ அதே போல அவன் பரிசில் தருவதும் தவறாது நடைபெறும். ஆகவே, அவன் மேன்மேலும் வெற்றி பெற்று இன்பமாக வாழ்வானாக" என்று அம்மையார் வாழ்த்தினார். ஓளவையாருக்கு இருந்த சினம் தணிந்து அவர் பாடிய திறத்தினை நோக்கும்போது, "நீர் கிழிய எய்த வடுபோல மாறுமே சீர் ஒழுகு சான்றோர் சினம்" எனும் முதுமொழி நம் நினைவிற்கு வருகின்றது.

ஓளவையார் நிலவுலகில் நெடுநாள் உயிர் வாழ்ந்தமைக்குக் காரணமான செய்தியை அறிதற்குப் புறநானூறு பெருந்துணை செய்கிறது. ஒருநாள் அதிகமான் தன் நகருக்கு அருகே இருந்த ஒரு மலைக்குச் சென்றான். அம்மலைச் சாரலில் ஒரு பெரும் பிளவு தென்பட்டது. அப்பிளவில் ஒரு கரு நெல்லிக் கனி பழுத்து விளங்கிக்கொண்டிருந்தது. அக்கனியின் சிறப்பியல்பை அதிகன் நன்குணர்ந்தவன். அக்கனியை உண்பார்

நீண்ட ஆயுள் பெறுவர் என்னும் உண்மையை உணர்ந்த அதிகன் மிக முயன்று அக்கனியைப் பறித்தான். ஆனால் அவன் அதை உண்ணவில்லை. தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளானான அவன் அக்கனியை ஓளவையாருக்குத் தரும்பொருட்டு ஊருக்குக் கொணர்ந்தான். "நாம் இதைத் தின்று நெடுநாள் வாழ்ந்தாலும் இவ்வலகு எவ்வாறு பயனடைய முடியும்? இதை ஓளவைப் பிராட்டியார் உண்பாராயின், அவர் நீண்ட காலம் வாழ்ந்திருந்து தமிழ் மொழிக்கும், தமிழ் நாட்டிற்கும், அரிய தொண்டாற்றுவார். ஆகவே, அவருக்கு இக்கனியைத் தருவதே சாலச் சிறந்தது" என்று எண்ணியது அவனுள்ளம். அவ்வாறே ஓளவையாரைக் கண்டு அக்கனியை அளித்தான். அவரும் அதை உண்டு மகிழ்ந்து அவனை மனமாரப் பாராட்டினார். "போர்த் தொழிலில் வல்ல அதிகனே! ஒரு மலைச்சாரலில் உள்ள ஒரு பிளவில் பெறுதற்கரிய ஒரு நெல்லிக்கனியைப் பெற்றும், அதனை உண்டால் நெடுநாள் உயிர் வாழலாம் என்று அறிந்தும், என் வாழ்காள் நீடிப்புக் கருதி எனக்கு அதை ஈந்தனை. ஆகவே சிவபெருமானைப்போல நீ என்றென்றும் வாழ்வாயாக" என்பது அப்போது அவர் பாடிய பாட்டின் பொருள். அப்பாடல் பின் வருமாறு :

"போரடு நிருவிற் பொலந்தார் அஞ்சி
நீல மணிமிடற் ரெருவன் போல
மன்னுக பெரும நீயே! தொல்நிலைப்
பெருமலை விடரகத் தருமிசைக் கொண்ட
சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி.....
சாதல் நீங்க எமக்கீந்தனையே"

இவ்வரலாற்று உண்மையினைச் சிறுபாணாற்றுப் படை என்னும் நூலில் காணலாம். அங்கு அதிகனைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து "அயிழ்து வினை தீங்கனி ஓளவைக்கு ஈந்த அதிகன்" என்று புலவர் பாராட்டுகுவாரார்.

ஒருமுறை அதிகன் பொருட்டு ஓளவையார் தொண்டை மானிடம் துதி சென்றனர். அதிகன் காலத்தில் காஞ்சியம் பதியில் தொண்டைமான் அரசுபுரிந்து வந்தான். அதிகனது ஆற்றலை உணராத அவன் தன் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு போர் தொடுக்க எண்ணினான். இதனை அறிந்த அதிகமானுக்கு

குத் தன் பகைவன்மீது சினந்தோன்றவில்லை. அவன் அழிந்து போவானே என்ற இரக்க உணர்ச்சி மேலிட்டது. உடனே ஔவையாரை அழைத்துத் தன் பகைவனிடம் தூது அனுப்பினான். தொண்டைமானிடம் சென்று தன் ஆற்றலை அறிவித்து, வீணே போர்வீரர்களை மடியச் செய்வதை ஒழித்து, அவனுக்கு நற்புத்தி புகட்டுமாறு அதிகன் ஔவையாரை வேண்டினான். மூதாட்டியாரும் அவ்வாறு செய்ய உடன்பட்டனர்.

ஔவையைக் கண்ட தொண்டைமான் அவருக்கு நல்வரவு கூறி மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றான்; பின்னர் அவரை அழைத்துக் கொண்டுபோய்த் தனது ஆயுதசாலைகளைக் காண்பித்தான். அவ்வாறு செய்தால் தன் படைப் பலத்தைப் புலவர் அறிந்து கொள்வார் என்பது அரசன் கருத்து. ஆயுதசாலைகளை கண்ணுற்ற ஔவையார், "தொண்டையர் கோணை! உனது படைக்கலங்கள் யாவும் புத்தம் புதியனவாக உள்ளன. உறையிலின்று எடுக்கப்படாமல் உள்ளேயே இருக்கின்றன. நன்கு நெய் தடவப்பட்டு, கூர் மழுங்காது, பீலி அணியப்பட்டு விளங்குகின்றன. ஆனால் அதிகமானுடைய ஆயுதங்கள் பகைவரது உடலில் பாய்ந்து இரத்தக்கறை படிந்து, கூர் மழுங்கி, கைப் பிடி தளர்ந்து, பழுதுபார்த்து மீண்டும் சரிப்படுத்த வேண்டிக் கொல்லனது உலைக்களத்திற்குச் சென்றுள்ளன" என்று கூறினார். தொண்டமான் போர்க்களம் சென்றறியாதவன் என்பதையும், அதிகன் போர்செய்து வெற்றிகொள்ளும் செம்மல் என்பதையும் விளக்கும்வகையில் தொண்டைமாணைப் புகழ்வது போல இகழ்ந்தும், அதிகமாணை இகழ்வதுபோலப் புகழ்ந்தும் பேசியது எவ்வளவு வியத்தற்குரியது! இக்குறிப்பை எளிதில் உணர்ந்த தொண்டமான் தன் செருக்கு ஒழிந்து, போர்செய்ய வேண்டும் என்னும் தன் கருத்தை விட்டொழித்தான்.

இவ்வாறெல்லாம் ஔவையாரால் புகழப்பட்ட அதிகமானுடைய வாழ்வுக்கும் ஒரு முடிவு வந்தது. "முடிசார்ந்த மன்னரும் மற்றும் உள்ளோரும் முடிவில் ஒரு பிடி சாம்பலாய் வெந்து மண்ணாவது திண்ணம்" என்னும் விதிக்கு அதிகன் விலக்காக முடியுமா? மலையமாடுனும், சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறையோடும் செய்த போரில் அதிகமான் உயிர் நீத்

தான். அவனுடைய முடிவைக் கேட்ட ஔவையார் உள்ளம் துடித்தார்; அவனுடைய சகையைக் குறித்தும் வீரத்தைக் குறித்தும் எண்ணி எண்ணி வருந்தினார். மதிப்பிற்குரிய பொருள் சிறிதளவில் கிடைப்பிள், அதனை அவன் நுகராது தனக்குக்கொணர்ந்து தருவான் என்றும், மிகுதியாகக் கிடைப்பின் பலர்க்கும் ஈந்து மிகுந்ததை அவன் கொள்வான் என்றும் அவனுடைய சகையை ஔவையார் பலபடப் பாராட்டியுள்ளார். அவன் மார்பை ஊடுருவிச் சென்ற அம்பு தம்போன்ற புலவர், பாணர் ஆகியோரது பாடும் நாவையும், ஏற்கும் பாத்திரத்தையும் ஊடுருவியது என்று மூதாட்டியார் கூறியுள்ளார். "இனி பாடுவாரும் இல்லை, பாடுவார்க்கு ஒன்று சுவாரும் இல்லை" என்று மனமுருகிப் பாடியுள்ளார் ஔவையார். அதிகனது உடல் தீயில் இடப்பட்டபோது, "அவன் உடலைத் தீ உண்ணும். ஆயினும் அவனுடைய புகழ்உடல் சூரியனது ஒளிபோல எக்காலத்தும் நிலைத்து நிலவுவதாக" என்று அவர் பாடி அமைந்தார்.

4: இயற்கைப் பாட்டு

[டாக்டர் மு. வரதராசனார் அவர்கள், M.A., M.O.L., (Ph.D.)]

புலவர்கள் இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டு கண்டு களிக்கும் இயல்புடையவர்கள். இயற்கையின் திருக்கோயிலாக 'மண்ணெழுந்து விண் காட்டும்' மலைகள் அவர்கள் உள்ளங் கவரும் ஆற்றல் உடையவை. ஆதலால் கபிலர்போன்ற பெரும் புலவர்கள் குறிஞ்சி வளத்தை மிகுதியாய்ப் பாடியுள்ளனர்.

புலவர் பெருமக்கள் நேரில் கண்டறிந்த காட்சிகளை உள்ளத்தே பதித்துப் பாடுதலும் உண்டு; கேட்டறிந்த காட்சிகளைக் கற்பனை செய்துகொண்டு பாடுதலும் உண்டு; ஒரு நிகழ்ச்சியின் முடிவாகக் கண்ட சிறுபகுதியைக் கொண்டு நிகழ்ச்சி முழுமையும் உய்த்துணர்ந்து பாடுதலும் உண்டு. அவ்வாறு பெருங்குன்றுர் கீழார் பாடிய பாட்டொன்று அக நானூற்றில் உள்ளது.¹

விடியற்காலையில் புற்று உள்ள ஒரு வழியாகப் புலவர் சென்றார். அவ்வழி இதற்குமுன் சிலமுறை சென்று பழகியதே. ஆனாலும் அன்று காலையில் புலவர் அந்தப் புற்று வேறுபட்டிருந்தலை உணர்ந்தார்; சிறிது சிதைவு கண்டார்; மண் குறைப் பட்டுத் தோன்றுவதை அறிந்தார்; அதன் அருகே ஒரு பாம்பு உடல் கிழிந்து செத்துக் கிடப்பதைக் கண்டார். மலையில் பழகினவர்களுக்கு இவற்றின் காரணமெல்லாம் தடையின்றி விளங்கும். ஆதலால் புலவர் எளிதில் காரணம் உணர்ந்தார்; இரவு நடந்த காட்சியைக் கற்பனை யுலகில் காண முயன்றார். காட்சி அமைந்தது :

அப்புற்றினுள் ஈசல்கள் வளர்ந்திருந்தன. அவற்றின் புற்றுஞ் சோறும் உடன் கிடந்தது. புற்றின் உட்புறத்தை ஆராய்ந்தவர் யார்? அங்கே சிதல்கள் அமைத்த அமைப்பு எத்தகையதோ? அவற்றின் அரிய முயற்சியால் எழுந்த கோபுரம் போன்ற செந்நிறப் புற்றைக் கண்ட பாம்பு அதனிடம் ஒதுங்க வந்தது; ஒதுங்குமிடமாகப் பெற்ற புற்றையே வாழ்மனையாகக் கொள்ளத் தொடங்கிற்று. சிதல்களின் பெரு முயற்சியாலான புற்று. ஒரு முயற்சியும் இல்லாத

பாம்பிற்கு உயர்ந்த வீடாயிற்று. ஆனால் அது கொடுமை அல்லவா? முயற்சி ஒருவரது! பயன் மற்றொருவரது! உயர் திணையாகிய மக்களிடத்து இத்தகைய கொடுமை இயல்பாகக் காணப்படுகிறது; பொருளால் வலியாரும் அறிவால் வலியாருமாக இருதிறத்தாரும் கூடி இயற்றும் சட்டங்கள் முயற்சிக்கும் பயனுக்கும் தொடர்பு நேராதவாறு காக்கின்றன. ஆனால் அஃறிணை உயிர்களிடத்தும் இத்தகைய அநாகரிக முறை காணப்படல் வேண்டுமோ? வலியார் வலிமையால் மெலியார் அடங்குதல் போல, பாம்பின் வீற்றிருக்கையால் புற்றினுள் கிடந்த உயிர்கள் எப்பாடு பட்டனவோ? மெலியார் என்று இரங்கத்தக்காரிடையே புரட்சி செய்யும் பெரியோர் தோன்றுகின்றனர். இத்தகைய நிகழ்ச்சி உலகில் அஃறிணை உயிர்களிடத்தும் நிகழ்கின்றது. புற்றின் புரட்சி ஒரு நாள் நள்ளிரவில் நிகழ்ந்தது. புரட்சி நடத்தியவர் கரடியார். கரடியின் பெரிய கைகளில் அமைந்த கூரிய நகங்களே புரட்சிப் படைகள். புற்றினுள்ளே பாம்பு இருந்தது. அதற்கஞ்சிய உயிர்கள் இன்னும் உட்பகுதியில் அடங்கிக் கிடந்தன. கரடி வந்தது; படைகொண்டு வந்தது. அதற்கு விருப்பமான உணவாகிய புற்றூஞ்சோறு புற்றினுள் கிடைக்கும் என்று கரடி நாடி வந்தது. அது நாடியது ஒன்று; அதற்காகச் செய்த செயலே புரட்சியாக முடிந்தது; கூரிய நகங்களை யுடைய கையைப் புற்றினுள் விட்டது; அங்கே கிடைத்தவற்றை நகங்களால் கிளறியது. இருந்த பாம்பு நகங்களுக்கிடையே அகப்பட்டது. பாம்பின் மெல்லிய உடல் கூரிய வலிய நகங்களை எதிர்த்து என்ன செய்ய முடியும்? பாம்பு சிதைந்து செத்தது. நகங்கள் பாய்ந்த இடங்களில் குருதி வடிந்து கறைபடிய, தன் கையோடு பாம்பின் உடலும் வெளிவர, அதனை உதறிவிட்டுத் தன் உணவைத் தின்று சென்றுவிட்டது கரடி.

கிளறிக் கிடந்த புற்றும், செத்துக்கிடந்த பாம்பும் விடியற்காலையில் புலவர் கண்ணில் பட்டன. புலவர் எண்ணினார்; அறிந்தார்; இரவு நடந்ததை அவ்வாறே கற்பனை யுலகில் காணவைத்தார்.²

மற்றொரு நாள் அண்மையிலுள்ள மலைமீதேறிச் செல்லும்போது புலவர் வேறு சில கண்டார். மலையடுக்கத்தில்

பலாமரங்கள் நெருங்கி வளர்ந்துநின்றன. மூங்கில்கள் ஓங்கி வளர்ந்து நின்றன; காற்றால் ஒன்றிரொன்று தாக்கி ஓசித்தன. புலவர் வழியெல்லாம் இரத்தக்கறை படிந்திருத்தலைக் கண்டார்; ஆங்காங்குச் சில தசைத்துண்டுகளுடன் கூடிய எலும்புகளும் கண்டார்; சிதைந்த தலையும் கண்டார்; அதனை உற்று நோக்கிக் காட்டுப் பன்றியின் தலை என்று அறிந்தார்; முந்திய இரவு புலி ஒன்று பன்றியைக் கொன்று பலாமரச் செறிவின் வழியே இழுத்துச் சென்றிருக்க வேண்டும் எனத் தெளிந்தார்.³

அந்தக் காட்சியை மறவாதவராய்ப் புலவர் அப்பால் சென்றார்; அங்கே வாழைமரங்களும், சுரபுன்னை மரங்களும் செழித்து வளர்ந்திருந்த காட்சியைக் கண்டு மகிழ்ந்தார். அழகிய காட்சிகளைக் கலைஞர் மறப்பதும் உண்டோ?

அழகு மிக்க அந்தக் காட்சிகளை நினைந்து நினைந்து இன்புற்றவராய்ப் புலவர் மலைநீது ஏறிச்சென்றார்; உச்சியை நோக்கி மேற் சென்றார்; அங்கே ஒரு குகையின் அருகே பரப்பினாற்போற் கிடந்த பாறையின்மேல் இருந்தார்; சுற்றிலும் உள்ள காட்சிகளையும் வானத்தே தோன்றும் முகில்களையும் எல்லையற்றுப் பெருமை பெற்று விளங்கும் வெட்டவெளியினையும் நோக்கி நோக்கி அமைதிக்கடலுள் ஆழ்ந்தார். திடீரென ஓர் ஓசை கேட்டது. 'தட ததத்தயம் தம்' என்ற எதிரொலி அவர் அமைதியைக் கலைத்தது.

ஓசை கீழிருந்து வருதலை உணர்ந்து புலவர் கீழ் நோக்கிப் பார்த்தார். அவர் கண்ணிற்கு ஒன்றும் புலப்படவில்லை; மலைக் காட்சி போதும் என்று எண்ணி இறங்கத் தொடங்கினார்; வரும்போது சிறிது தொலைவில் களிறும் பிடியுமாக இரண்டு யானைகள் செருக்குடன் செல்வதைக் கண்ணுற்றார்; அவை சென்ற பிறகு தொடர்ந்து இறங்கிச் சென்றார்; செல்லும்போது ஓர் எண்ணம் எழுந்தது. அந்த உச்சியிற்கேட்ட எதிரொலிக்குக் காரணமான ஓசை இந்த யானைகளின் செயலால் எழுந்ததே என்று எண்ணினார்; எண்ணிக்கொண்டே புன்னைமரங்களும் வாழைமரங்களும் செறிந்த சாரலில் உந்துற்றார்; ஏறும்போது தம் உள்ளத்தைக் கவர்ந்த மரச் செறிவை இறங்கும் இப்போது உற்று நோக்க விழைந்

தார் ; மரச் செறிவீனிடையே சிதைவு கண்டார் ; சில வேறு பாடுகளும் கண்டார் ; நன்றாக அமைந்திருந்த நிலம் புழுதி யாய்க் கெட்டிருத்தலைக் கண்டார் ; அங்கே யானைகளின் அடிச்சுவட்டையும் நோக்கினார் ; அந்த யானைகளே இந்த மரங்களை ஒடித்துப் போட்டிருக்க வேண்டும் என்று கருதினார் ; மரச் செறிவீனிடையே புகுந்தார் ; அங்கே உயர்ந்தோங்கிய தேக்குமரங்களும் சந்தனமரங்களும் குறிஞ்சி மரங்களும் கிளை கிளையாய் ஒடிந்து சாய்ந்து இருக்கக் கண்டார் ; அருகில் உள்ள ஒரு பள்ளத்தில் மண் சரிந்து வீழ்ந்திருப்பதையும், அப்பள்ளத்தினுள்ளே மரக் கிளைகள் பல அடுக்கிக் கிடப்பதையும் கண்டார் ; கண்டதும் அங்கே திகைத்து நின்றார் ; மரங்களை ஒடித்து இப்பள்ளத்தில் இட்ட காரணம் என்னவோ என்று ஆராய்ந்தார் ; பள்ளத்துச் சரிவில் களிற்றின் பெரிய அடிச்சுவடுகளைக் கண்டு ஒரு வாறு தெளிந்தார்.

“ வாழைமரங்களின் வழியாக வரக்கண்ட அந்தக் களிறு இச்சரிவில் அகப்பட்டுப் பள்ளத்தே வீழ்ந்தது ; மேல்வர முடியாமல் வருந்தியது ; உடன் வந்த பிடி அதற்காக வருந்தியது ; பெருமரங்களின் கிளைகளை மெல்லாம் ஒடித்துப் பள்ளத்தினுள்ளே இட்டு அடுக்கியது. அடுக்கிய மரத்துண்டுகளையே படியாகக் கொண்டு கால் வைத்து வைத்து மெல்ல மெல்லக் களிறு மேலே ஏறிவிட்டது ; பிடி மகிழ்ந்தது. இவ்வாறு வெற்றி பெற்றதே அவற்றின் செருக்கிற்குக் காரணம்பாலும் ! இம்மரங்களை ஒடித்த ஓசையே உச்சியில் எதிரொலித்தது. 'தட ததத் தயம் தம்' என்ற எதிரொலிக்குக் காரணம் இதுவே. ஆ! எங்கிருந்து எழுந்த ஓசை எங்கே எதிரொலித்தது! யானைகளின் ஆற்றல் ஆற்றல்! இடுக்கண் உற்றபோது உதவும் அவற்றின் அறிவே அறிவு! அவற்றின் காதல் வாழ்வு எத்தகையது! ” என்று இவ்வாறு புலவர் வியந்தார் ; அந்த எதிரொலி அவர் செவியுனுள்ளே விடாது ஒலிக்கக் கேட்டார் : கேட்கும் போதெல்லாம் இந்நிகழ்ச்சியைக் கற்பனையாக அமைத்துக்கொண்டார்.¹

இவ்வளவும் இயற்கைப் பொருள்கள் ; இயற்கை நிகழ்ச்சிகள். சுற்றிலும் உள்ள மலை முதலிய நிலங்களையும்

அவற்றில் வாழும் உயிர்களையும் பாடுதல் கல்லதே. அஃது இயற்கைப்பாட்டு எனப்படும்.

1. பாட்டு 8. இதன் ஒரு பகுதியே இங்கு விளக்கமாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

2. “சயற் புற்றத்து ஈர்ப்புறத் திறுத்த
குறும்பி வல்சிப் பெருங்கை ஏற்றை
தூங்குகோல் துதிய வள்ளுகிர் கதுவலின்
பாம்புமதன் அழியும் பாணுட் கங்குல்”

3. “கேழல் அட்ட பேழ்வாய் ஏற்றை
பலாஅமல் அடுக்கம் புலர ஈர்க்கும்
கழைநரல் சிலம்பின் ஆங்கண்.”

5: பசிக்குப் பகைவன்

[திரு. மொ. அ. துரை அரங்கசாமி, M.A. M.O.L.]

நெடுந்தூரம் நடந்துவந்த இளைப்பால், அச் சோலையில் அவன் தன் மனைவிமக்களோடு தங்கினான். காற்றுத் தண்ணென் வீசியது. மரமடர்ந்த சோலையாதலின், நறுமணமும் குளிர்ச்சியும் களைப்பை வெகு விரைவில் போக்கின. யாழும் குழலும் பிற இசைக்கருவிகளும் அடங்கிய காவடியைக் கட்டிக் கொண்டு அவன் புறப்பட எழுந்தான். 'இனி, நம் பசியும், வறுமையும் ஓட்டம் பிடிக்கப் போகின்றன,' என்ற எண்ணத்தால் அவன் முகத்தில் களிப்பு மிக்கது.

வயிறு வற்றிக்கிடக்க அவன் முகத்தில் களிப்புக் குறியைக் கொண்டு, அவனிடம் ஏதோ சிறப்பு இருக்கவேண்டுமென்று எண்ணி, விரைந்து வந்து அவன் முன் நின்றான், அவன் இனத்தான் ஒருவன். அவனும், யாழ் குழல் முதலிய இசைக் கருவிகளைக் காவடியில் கட்டிக் தோளில் ஏந்தியிருந்தான். வந்தவனை இதற்கு முன்பு அவன் அறியான்; அவனையும் வந்தவன் அறியான்.

வந்த பாணன் இருந்த பாணனை உற்று நோக்கினான்! இருந்தவனிடம் பொருளா உணவோ ஒன்றும் இல்லை. வந்தவனுக்கு அவனை ஏதாவது கேட்கவும் வாய்வரவில்லை. அவன் மிகவும் களைத்துப் போயிருந்தான். காரணமில்லாமல் பாணன் களிப்புக் கொள்வானானால், ஒரு வேளை வெறிபிடித்தவனே என்று கூட வந்தவன் நினைத்திருக்கலாம்.

இருந்த பாணனுக்கு வந்த பாணனின் திகைப்பு வெளிச்சமாயிற்று. அவனுக்கு உண்மை கூற, இருந்த பாணன் விரும்பினான்; தான் பெறப்போகும் இன்பத்தை அவனும் பெற நினைத்தான். பாண் சாதியர் இயல்பு அது.

'உனக்கு வறுமை தீரவேண்டும் என்ற விருப்பம் இருப்பின் என்னோடு வருஷரூபா ஈர்த்துருக்கு!' என்றான் இருந்த பாணன்.

"ஈர்த்துரா? அஃது எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கிறது?"

“இதேதா அருகில்தான் உள்ளது.”

“அப்படி ஒன்றும் அருகில் பெரிய நகரமாகக் காணப் படவில்லையே! ஒரு சிறிய ஊராகத்தானே காணப்படுகிறது. அங்கே நம்முடைய இசையைப் போற்றும் அரசர் உளரோ? நம் வறுமையைப் போக்க அரசரால் அன்றோ கூடும்?”

“அறியாது கூறியாய்! ‘பாண்பீப் பகைஞன்’ என்றே டட்டந்தாங்கிய ஒரு வள்ளல் சாந்தூரில் இருக்கின்றான். அவன் அரசன் அல்லன் என்பது உண்மையே; பாண்டியனிடம் படைத் தலைவனாக இருப்பவன். அம் முடிமன்னன் அவன் சிறப்புக் கண்டு சாந்துரை அவனுக்கு உரிமையாக்கி யிருக்கிறான். ஆகவே, அவனை சாந்தூர் கீழான் என்று வழங்குவர். ஆனால், அவன் தோயன் மாறன் என்ற பெயருடையவன்.”

அப்படியா நான் அறியாது போனேன். பாண்டியன் படைத்தலைவனிடம் செல்வம் மிகவே இருக்கும். எனவே, நம் வறுமை தீரும். புறப்படலாம்!”

“புறப்படலாம் என்றது தக்கதே! ஆனால், அவனிடம் செல்வம் மிகவே இருக்கும் என்று கருதுகின்றாயே, அதுதான் இல்லை. அவனிடம், நாடோறும் விடாது தொடர்ந்து கொடுப்பதற்குரிய செல்வம் இல்லை.”

“அப்படியானால், உனக்கு வேண்டுமானால், சிறிது கிடைக்கலாம். எனக்கு ‘இல்லை’ என்ற பதில்தானே வரும்!”

“அதுவும் இல்லை. தன்னை அடைந்தவர்க்கு ‘இல்லை’ என்று சொல்லி வெறுங்கையோடு அனுப்பவும் மாட்டான் அப்பெருமான்.”

“நீ சொல்வது வியப்பாகவும் இருக்கிறது! முன்னுக்குப் பின் முரணாகவும் இருக்கின்றதே!”

“அவன் இயல்பு தெரிந்தால், நீ அவ்வாறு கருதமாட்டாய். அரசனுக்குப் பகைவரால் துன்பம் வருவது தெரிந்தால், உடனே அவன் போருக்குத் தானே புறப்பட்டுப் போவான்; பகைவர் பலராக அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டாலும் வீரங்குன்றான். பகைவர் வாள் அவன் உடலைச் சுவைக்க எண்ணும். உடலைத் திருப்பிக்கொள்ள அவன் எண்ணான்; நன்றாகச்

கவைக்க இடந்தருவான். அம்புகள் அவன் குருதி நாடிகளில் தேய்ந்து சுவையுறப் பருக எண்ணும். அவற்றிற்கும் தாகந்தீர அவன் இடமளிப்பான். ஊர் நடுவே மருந்து மரம் ஒன்று இருந்தால், ஊரிலுள்ளார், தமக்குத் தேவை நேர்ந்தபோதெல்லாம் அம்மரத்தின் பட்டையைச் செதுக்கிக்கொள்வது நாம் யாண்டும் காணும் காட்சியன்றோ? மரம், தன்னிடம் பட்டையை வெட்டிக்கொள்ளுதல் கூடாது என மறுத்தல் உண்டோ? அதனால் அது பட்டுப்போவதும் உண்டோ? அதுபோல், முகத்திலும், மார்பிலும், இனி வேறு ஒரு வாளோ அம்போ, வில்லோ வடுச் செய்வதற்கு இடமில்லை யாகும்படி முன்னரே அவன் வடுக்களைப் பெற்றுள்ளவன். அவ் வடுக்களை அவன் உடலை அழகு செய்யும் அணிகள். அத்தகைய வீரன், இவ்வேலார் யாரேனும் தன்னை நோக்கி வருவாரோ என்று பார்த்தவண்ணம் இருப்பான். அவன் ஒரு பெரிய வள்ளல்."

"வள்ளலாக இருக்கலாம்! கொடுக்க எண்ணம் இருக்கலாம்! பொருள் இல்லாவிட்டால் கொடுப்பது எப்படி? எனக் கொண்டும் புரியவே யில்லையே! நான் வேறு எங்கேயாவது போகிறேன். உன்னுடன் வருவதில் பயனென்றும் ஏற்படாது என்பதை நான் தெளிவாக அறிந்துகொண்டேன்."

"உண்மையை அறிந்துகொள்ளும் இயல்பு உன்னிடம் உள்ளது. நம் பாணர் குலத்திற்கே உண்மையறியும் உணர்வு நெருங்கிய தொடர்புடையது. ஆனால், நான் கூறுவதிலும் உண்மையிருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து என்னுடன் வா."

"என்ன ஐயனே! பொருளில்லாதவன் பொருள் எப்படிக் கொடுக்க முடியும்? அவனைப் பார்த்தால், கேட்கத் தான் எப்படித் தோன்றும்?"

"நம் குல இயல்பு, கேட்டுப் பெற்று உண்டு உவகை கூர்வதே! ஆகவே, யான் அவனிடம் செல்வேன். அவனிடம் பொருள் இராதுதான்! அவனை நான் இரக்கவும் பின்வாங்குகன். உடனே கொல்லனை அவன் வரவழைப்பான்."

"கொல்லனையா? எக் கொல்லனை? எதற்காக? இன்ப புரிக்குப் பயணச் சீட்டுத் தருவதற்கா?"

“ அப்படியெல்லாம் அந்த வள்ளலைப்பற்றி நினைப்பது பெரும் பாவந்தரும். போர் வாள் வில் முதலியன வடித்துத் தரும் இருப்புக் கொல்லனைத்தான் அவன் வரவழைப்பான்.”

“ வரவழைத்துப் பின் யாது செய்வான்?”

“ நான் மாறனை இரந்த முறையில், மாறன் கொல்லனை இரப்பான்.”

“ கொல்லனை இரந்தால் பொருள் கிடைக்குமோ? அவனிடம் பொருள் மிகுதியும் உண்டா?”

“ திருத்தமான நிலையையுடைய நீண்டதொரு வேலை வடித்துத் தருவாயாக!” என்று மாறன் கொல்லனை இரப்பான்.

“ வேல் எதற்கு? ஒரு வேல்கூடவா படைத்தலைவனுக்குப் பஞ்சம்?”

“ வேல் எதற்கா? அது பொருள் தரும்! வேலை ஏந்திக் கொண்டு, உடனே பகைநிலத்தில் உள்ள ஊரில் செல்வமிக்க வர்களை அடைந்து அவன் பொருள் கேட்பான்; இல்லையென்று மறுத்தால் வேலைக் காட்டுவான்; அதற்கும் இசையார் எனின், வேலிற்கு அவர்களை உணவாக்கிப் பொருள் கொண்டு வருவான். எல்லாம் நொடிப் பொழுதில் நிகழும். பெரும்பான்மையாக, யாவரும் கேட்டவுடனே பொருள் கொடுப்பதில்லை. ஆகவே, வேல் அடிக்கடி பகைவர் மார்பில் புகுந்து கூர்மையிழக்கும்; சிறிது சிதையவும் சிதையும். ஆகவே, படைகள் எல்லாம் ஓயாமல் வேலை செய்து செய்து கொல்லன் கூடத்திற்கே திரும்பிச் செல்லுமே ஒழியப் படைக்கலக் கொட்டிலில் சிறிது நேரமும் தங்கி ஓய்வு பெறா. அங்ஙனமாக, அவனால் ஒருவேல்கூட நல்ல நிலையில் வைத்திருக்க முடிவதில்லை.”

“ அதற்கு இரப்பானேன்? ‘வடித்துக்கொண்டு வா’ என்று அதிகாரத்தோடு கொல்லனைக் கேட்கலாகாதா?”

“ பலமுறை வடிப்பவனுக்கு வெறுப்புத் தோன்றலாமன்றோ! அது கண்டால், இரக்கச் செல்லும் நமக்கும் மனவேதனை ஏற்படுமோ ‘ஏன் அங்கே இரக்க வந்தோம்’ என்று கூட எண்ணிவிடுவோம் அல்லவா? ஆகவே நம் சுற்றத்தார் பசியால் சுருங்கிக் கிடக்கும் வயிற்றைச் சுட்டிக் காட்டி, இனிய

சொல்லினால், 'அருள் கூர்ந்து உடனே ஒரு வேலை வடித்துத் தருவாயாக', என்று இரப்பு மொழியிலேயே அவன் கூறுவான் 'இரக்க இரத்தக்கார்க்காணின்' என்பது அருமறையன்றோ?"

"உண்மையிலேயே நல்ல வள்ளல்! பண்பாடு மிக்க வள்ளல்! அறியாது கூறிவிட்டேன். எழு போவோம்."

"நிரப்பாது கொடுக்கும் செல்வமும் இலனே;
 இல்லென மறுக்கும் சிறுமையும் இலனே;
 இறையறு விழுமம் தாங்கி, அமரகத்து
 இரும்புசவைக் கொண்ட விழுப்புண் நோய்தீர்ந்து,
 மருந்துகொள் மரத்தின் வாள்வடு மயங்கி
 வடுவின்று வடிந்த யாக்கையன் கொடைஎதிர்த்து
 ஈர்ந்தை யோனே பாண்பகிப் பகைஞன்;
 இன்மை தீர வேண்டின் எம்மொடு
 நீயும் வம்மோ முதுவாய் இரவல!
 யாந்தன் இரக்குங் காலைத் தானெம்
 உண்ண மருங்கு காட்டித் தன்னூர்க்
 கருங்கைக் கொல்லனை இரக்கும்
 திருந்திலை நெடுவேல் வடித்திசின் எனவே."

(புறநானூறு 180)

[நிரப்பாது கொடுக்கும் - நாடோறும் தொடர்ந்து கொடுக்கும்; விழுமம் - துன்பம்; இரும்பு - படைக்கலம்; விழுப்புண் - சிறந்தபுண்; கருங்கை - வலியகை.]

6. வாழ்க்கையும் கலைகளும்

[திருமதி. ருக்மணி தேவியார்]

வாழ்க்கையில் கலைகள் பெற்றுள்ள இடம் யாது? வாழ்க்கைக்கு அவை ஏன் அவசியமாகும்? இதனை ஆராய்வோம்: இக்காலத்தில் கலைகளுக்காகப் பாடுபடுகின்றவர்களுக்குச் சில வசதிகளும் பல இடையூறுகளும் தோன்றியுள்ளன. இந்தியா அழகுக்கு இருப்பிடமாக இருந்தபோதிலும், பல வேறு துறைகளில் கலை அழகைப்பெற்றிருந்த போதிலும், கலைகளின் இன்றியமையாமையை ஒரு காலத்தில் உணர்ந்திருந்த போதிலும், தற்கால இந்தியாவில் சில காலமாகக் கலைகளையும் அவற்றைப் பற்றிய கொள்கையையும் நாம் மறந்துவிட்டோம். இப்பொழுது நான் நாம் விழித்துக்கொண்டு நிதானமாகக் கலையுணர்ச்சியை வளர்க்கத் தொடங்கியுள்ளோம். இந்த ஆக்க வேலை நமக்கு மிகவும் கஷ்டமாக உள்ளது. ஏனென்றால் மனித சமூகத்துக்கு ஆத்மிக உணர்ச்சி தோன்றினாலொழிய உண்மைக் கலையுணர்ச்சியை உண்டாக்க இயலாது. வாழ்க்கையும் கலையும் ஒன்றியுள்ளன. ஒன்றிவிருந்து மற்றொன்றைப் பிரித்தல் இயலாது.

ஆத்மிக வாழ்வு

மனித சமூகம் என்று ஆத்மிக வாழ்வைப்பெறுகின்றதோ அன்றே அது அருங்கலைகளை உண்டாக்கக்கூடும். மனித சமூகம் என்று அருங்கலைகளை, அழகினைத் தோற்றுவிக்கின்றதோ, அன்றே அது ஆத்மிக வாழ்வை அடையக்கூடும். கலையும் ஆத்மிக வாழ்வும் இவ்வனம் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையதாகும். இதனை அறியாத பலர், "கலை ஒரு பொழுது போக்கு. அது ஒரு விநோதம்" என்று கருதுகிறார்கள். உண்மையில் அது பொழுது போக்கும் விநோதமும் அன்று. இந்த எண்ணம் ஒழிந்து கலையும் வாழ்வும் ஒன்று என்ற உணர்ச்சி வந்தாலொழிய மகிழ்ச்சியை-கலைகளினின்றும் பழுத்து வரும் மகிழ்ச்சியை-வாழ்க்கையை அழகுபடுத்தும் மகிழ்ச்சியை நாம் நன்கு உணர்ந்துகொள்ள இயலாது. இக்கொள்கை இந்தியாவுக்குச் சிறப்பாகப் பொருந்தக் கூடியது. இந்திய சரித்திரத்தில் ஒரு புதிய கட்டத்தை நாம் இப்பொழுது அடைந்திருப்பதனால்

இந்தியாவுக்குத் தொன்று தொட்டு உரிமையாயிருக்கும் ஆத்மிக வாழ்வைப் பழையபடி நாம் கொண்டுவர முயலவேண்டியவர்களாகியும், ஆத்மிக வாழ்வோடு, ஆத்மிக அழகையும் பழையபடி உயிர்ப்பிக்கக் கூடும் என்பது என் துணிவு.

கலை

நிறம், வடிவம், ஒலி முதலியவற்றுள் உள்ளது கலை என்று நினைப்பது சரியாகாது. வாழ்க்கையின் உண்மைத் தத்துவமே கலை ; உள்ளமைந்துள்ள ஆத்மிக அழகின் வெளித் தோற்றமே-சாரமே- அது. பகவத் கீதையில் நாம் எதனைக் காண்கிறோமோ, உபநிஷத்துக்களிலும் இராமாயணத்திலும் எதனைப் பார்க்கிறோமோ, பெரும்புலவர்களின் கவிகளில் எதனைக் கண்ணுறுகிறோமோ, இந்தியாவில் வழங்கும் பலவேறு மொழிகளிலுள்ள அரிய நூல்களில் எதனைப் பார்க்கிறோமோ, மற்றும் பெரிய யோகிகளின் இருதயத்தில் தங்கியுள்ளது எதுவோ, வாழ்க்கையின் உயரிய தத்துவத்தை நூல்களின் வாயிலாகக் காட்டும்படி மகான்களைத் தூண்டியது எதுவோ அத்தகையதொன்று சிலைகளிலும், சிற்பங்களிலும், நிறங்களிலும் இசையிலும், நாட்டியத்திலும் பலவேறு ரூபங்களுடன் பரிணமித்துள்ளது. எப்படியென்றால், யோகிகளுக்கு நடராஜ ரூடைய நாட்டிய தத்துவம் நோக்கமாகிறது; பக்தர்களுக்கு இசையுணர்ச்சி உயிரளிக்கிறது; தியானிகளுக்கு நிறத்திலும் பாட்டிலும் உருவம் புலப்படுகின்றது; சாதாரண மக்களுக்கு அவர்கள் அணியத்தக்க அழகிய உடைகளிலும், களிமண்ணால் செய்யப் பெற்ற அழகிய மண்பாண்டங்களிலும் பிற கைத் தொழிலின் பயனாகத் தோன்றியுள்ள பலவேறு செய்பொருள்களிலும் அக்கலை காட்சியளிக்கிறது. இந்தவிதமாகக் கலையானது எல்லாருக்கும் உரிய பொருளாக இருக்கிறது.

உலகிலுள்ள அறிவாளிகளுக்கு எப்படியோ, அப்படியே சாதாரண மக்களுக்கும் கலை சொந்தமாக இருக்கிறது. வாழ்க்கைக்கு இது மிகவும் இன்றியமையாதது என்று நாம் உணரும் போது வாழ்க்கையிலிருந்து மதத்தையோ, வேதாந்தத்தையோ கல்வியையோ, கலையையோ, வாழ்க்கையிற் காணப்படும் சகஜமானவற்றையோ வேறு பிரித்தல் சாத்தியமாகாது. இவை எல்

லாம் ஒன்றோடொன்று பரிணப்புண்டு காணப்படுவன. நாம் ஓர் உடலைப் பெற்றிருக்கிறோம்; உணர்ச்சிகளை உடலின் மூலமாகக் காட்டக் கூடியவர்களாக இருக்கிறோம்; சாதாரண வீடுகளில் வசிக்கிறவர்களாக இருக்கிறோம். வாழ்க்கைக்கு அத்தியாவசியமான உணவையும் அதனைப் போன்ற பிற பொருளையும் உபயோகிக்க வேண்டியவர்களாகின்றோம். இதே சமயம் அழகின் சூழ்வைப் பெற்றுள்ள ஆத்மிக வாழ்க்கையும் இன்றியமையாததாகிறது. ஏனெனில் அழகென்றே ஆத்மாவைத் திருப்திப்படுத்தத் தக்கது. ஒன்றை உண்டுபண்ணும் சக்தியை இருதயங்களுக்கு அளிப்பதும் அவ்வழகுதான். இவ்வழகு கலையருவில் மேலே கூறியவற்றிலெல்லாம் பரிணமித்துள்ளது.

அழகின் தத்துவம்

“கலைகள் இருந்து என்ன பயன்? கலைகளைவிட முக்கியமாக நாம் கவனிக்க வேண்டிய காரியங்கள் இல்லையா? முதலில் அவசரமாகச் செய்யத்தக்கது வேறொன்றும் இல்லையா?” என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். அவசரமாகச் செய்யத் தக்க வேறு காரியம் உண்டு என்பது உண்மையே; ஆனால் அவசரமாக உள்ளதன் பொருட்டு நாம் உழைப்போமானால் எதிர்கால நாகரிகப் பண்பாட்டுக்காக உழைப்பவர் ஆகமாட்டோம். அநாகரிகத்தை உண்டுபண்ணுபவர் ஆவோம். கலையின்றி அழகின்றி நாம் செயலாற்ற இயலாது.

அழகின் தத்துவம் தனிமையானது; முதன்மையானதும் அதுதான். அழகென்பது கண்களாலும் காதுகளாலும் அறியக்கூடிய ஒன்று அன்று; அது ஆத்மிகப் பொருள். ஐம்புல நுகர்ச்சிக்கு உட்பட்டதன்று. எனினும் ஐம்புலன்களால் அதனை உணர்ந்து கொள்ளுதல் சாத்தியமே. அதற்கு ஓர் உருவம் இருந்தபோதிலும் அது ஆத்மாவாலேயே அறியப்படுகிறது. அதனாலேயே நுகரவுட்படுகிறது. இத்தகைய கலைக்கு இலக்கணம் கூற இயலாது.

ஏனெனில் ஒரு சிற்பத்தைக்கண்டு ஒருவர், “இது அழகாக இருக்கிறது” என்றால் மற்றொருவர் அதனையே ‘அழகில்லை’ என்கிறார். இவற்றைக் கேட்ட சாதாரண மனிதர், “நாம் எவர் பேச்சை நம்புவது?” என்று திகைக்கிறார். இந்த விதம் மீழ்முள்

இருவர் ஒரு விஷயத்தில் மாறுபடுகிறோம். வக்கீல்களும் அரசியல் வாழிகளும் போலவே கலைஞர்களும் தம்முள் அபிப்பிராயபேதம் கொள்கின்றனர். அடிப்படைத் தத்துவங்களில் எவருக்கும் வேறுபாடு தோன்றுவதில்லை. புலன்களுக்கு எட்டாததோற்றமும் உண்டு. அத்தகையவற்றின் நுகர்ச்சியில் இந்நாருக்கு வேற்றுமை காணப்படுவதில்லை. ஏனெனில் பேதத்தைக் காட்டும் கண்கள் அதனைக் காண்பதில்லை; வேற்றுமைப் படுத்துவதையே நோக்கமாகக் கொண்ட காதுகள் அதனைக் கேட்பதில்லை. பயிற்சி பெற்ற மனத்தால் நுகர்கிறோம். அதனை அநுபவிக்க நாம் பழகிக்கொள்ள வேண்டும். அறிந்து கொள்ள வழி தேட வேண்டும். எங்ஙனம் அறிவது? பண்பாடிருந்தாலொழிய ஒருவர் அதை அறிய முடியாது. அழகின் சூழ்வில்லாதவர் பண்பாட்டைப் பெற முடியாது. அவருடைய சூழ்வு அழகாக இருக்க வேண்டுமானால் அவர் பண்பாட்டையவராக வேண்டும். இப்படி இவை ஒன்றையொன்று பிணைந்துள்ளன.

நாகரிகம்

நாகரிகம் என்பது யாது? கலைகள் நாகரிகத்துக்கு எப்பொழுதேனும் உதவியிருக்கின்றனவா? நாகரிகம் எதை உண்டாக்கியிருக்கின்றது? அது சிறந்த பண்பாட்டை உண்டாக்கியிருக்கின்றது. எங்கெங்கே நாகரிகம் உயர்ந்துள்ளதோ அங்கங்கே கலைகளும் சிறந்து விளங்கும். கலைகள் ஜீவசத்து: சமூக இயல்பைக் காட்டுவன. "கலைகள் நமக்கு என்ன சாதித்து விட்டன?" என்று ஒருவர் கேட்கலாம். இந்தியா பழங்கால முதல் மகான்களை உண்டாக்கியது; அறிஞர்களைத் தோற்று வித்தது; அறிவின் கருவூலமாகத் திகழ்ந்தது! அத்தகைய இந்தியாவில் இன்று பிணக்கும் பூசலும் கொடுமையும் தலை விரித்துத் தாண்டவமாடுகின்றன! கலையுணர்ச்சி இன்மையே இவ்வளவுக்கும் காரணம். "கலைகள் நமக்கு என்ன சாதித்து விட்டன?" என்று கேட்பதற்குப் பதிலாக, "கலைகள் இல்லாவிட்டால் சமூக நிகழ்ச்சிகள் எங்ஙனம் இருக்கும்?" என்று ஒவ்வொருவரும் சிந்தித்துப் பாருங்கள்!

இக்காலத்தில் உலகம் கொடுமை நிறைந்துள்ளது அதனால் எத்திசைத்தாரும் தற்செய்யம் நாகரிகம் உடையவர்கள்

என்று நான் நினைக்கவில்லை. ஒரு சமயம் ஜவாஹர்லால் நேரு, 'இந்தியா ஒரு சேற்றுக் குழம்பு' என்று கூறினார். அவர் கூறிய சந்தர்ப்பத்துக்கு அவ்வுருவகம் பொருத்தமானதே. ஆனால்: சேற்றுக் குழம்பு என்று நாம் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருக்க முடியுமா? இச்சேற்றுக் குழம்பில் நல்ல தாமரை மலர் எழக் கூடும் அல்லவா? சேற்றிற் பிறந்த தாமரைபோல் வருங்கால இந்திய வாழ்க்கை விளங்கக்கூடும். பழங்காலப் பெருமை மீறும் நாள் உதயமாகி விட்டது! பழைய இந்தியாவைப் புதுப்பிக்கும் நாள் தோன்றிவிட்டது! கலைகளின் பண்பு அந்த ஆக்க வேலைக்கு உதவி செய்யவேண்டும். அழகு தேசியத் தோடு இணைப்புண்டு நின்றுவிடுவதன்று. பழங்கால கிரீஸ் தேசத்தை உதாரணமாக எடுத்துக்கொள்வோம். கிரேக்கக் கலைகளை, கிரேக்கருடைய கவிதையை, நாடகத்தை நோக்குங் கால் கிரேக்க நாடு உலகத்துக்கே புது மெருகு கொடுத்தது நம் நினைவுக்கு வருகின்றதல்லவா! அங்ஙனம் எந்த நாட்டிலும் சிறந்த கலைகள் ஒங்குமாயின் அந்நாட்டின் பிணிப்புக்குள் மற்றைய நாடுகள் வசமாய்விடும். பல சமூகத்தினர் அன்பு முறையில் பழக அப்பொழுது வாய்ப்பு ஏற்படும்.

நய பழம் கலைகள்

உண்மைக் கலைகளுக்கு ஈராதி மத தேச நிற வேறுபாடுகள் இல்லை; அவை ஆத்மிகமானவை; அடக்கமுள்ளவை; தூய்மையானவை. இத்தகைய இந்தியக் கலைகளை ஆத்மிக வாழ்க்கைக்கு அர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். அப்பொழுதுதான் நாம் இந்தியாவுக்கு உண்மைத் தொண்டரற்றினவர் ஆவோம். நம் பழங்கலைகளை உயிர்ப்பிக்காமல் பிறநாடுகளின் மாதிரிகளை இங்கேயும் உண்டாக்க நாம் முயன்றால், இந்தியா ஒரு காலத்திலும் மற்ற தேசங்களின் முன்னிலையில் விளக்கம் பெறாது. மற்றொரு சமூகத்தாருக்கு அடிமைகளாக இல்லாதபடி நாம் சுதந்தரத்தைப் பெற்றுவிட்டோம் என்றாலும் அந்நிய நாடுகளின் கருத்துக்களுக்கு நாம் அடிமைகளாக இன்னும் இந்நாடு வரும்வரையில் ஆத்மிக அடிமைப் பிறந்து நீங்கினவர்கள் ஆக மாட்டோம். நாளைவில் நமமுடைய பழந் தூய உணர்ச்சிகளை-புதியனவற்றை உண்டாக்கும் சக்திகளை இழந்துவிடுவோம்.

கலையைத் தவிர அதி முக்கியமான காரியம் இல்லை என்று கூற முடியாது. ஒவ்வொரு செயலும் முக்கியமே. கலை கல்வியைவிட முக்கியமானதென்று சொல்ல முடியுமா? ஆனால் உண்மையை நோக்குமீபோது கலையின்றிக் கல்வியில்லை. கலையையும் கல்வியையும் தனித்தனியே பிரித்துக் காண்பது இயலாது. ஒருவர் சர்வகலாசாலையில் பல பட்டங்களைப் பெற்றிருக்கலாம். பட்டதாரிகளெல்லாம் பண்பாடுடையவர்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை. பண்பாடற்ற பட்டதாரிகள் 'கற்றவர்' ஆவதெப்படி? உண்மைக் கல்வி ஆத்மீகமானது; வாழ்க்கையின் அழகிய நுட்பங்களைக்கண்டு வியக்கக் கூடியது அது. இந்தப் பொருளில் எல்லாரும் கற்றவர்கள் ஆகவேண்டும்.

நம் நாட்டில் பெண்மையினிடம் அழகு இருக்கின்றது. அழகுக்குப் பெண்மையே எடுத்துக்காட்டு. அழகின் உருவைத் திருமகளாகக் கொண்டது இந் நாடு. திருமகள் தாமரையில் உதயமானாள். தாமரை அழகின் சோபை. அத்திருமகள் இன்று எங்கே உள்ளாள்? அவள் கடலில் மூழ்கியிருக்கிறாள். இது நீர்க்கடலுமன்று; பாற்கடலுமன்று. கொடுமைக் கடல் துன்பக்கடல்; துக்கக் கடல். அவளை மீட்டுக்கொண்டு வரும் முயற்சிகள் நாட்டில் நடைபெற வேண்டும். ஒப்புரவு, அன்பு அருள் எங்கும் இவைகள் மலிந்தால் அவ்வழகி தானாக வந்து விடுவாள்.